

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s): Kotzebue, A. v.; oversat af P. D. Faber.
Titel | Title: Papagøien : Skuespil i tre Akter
Udgivet år og sted | Publication time and place: [S.l.], [1791]
Fysiske størrelse | Physical extent: 75 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Rogebue's
Papagoi

56.-46-8°

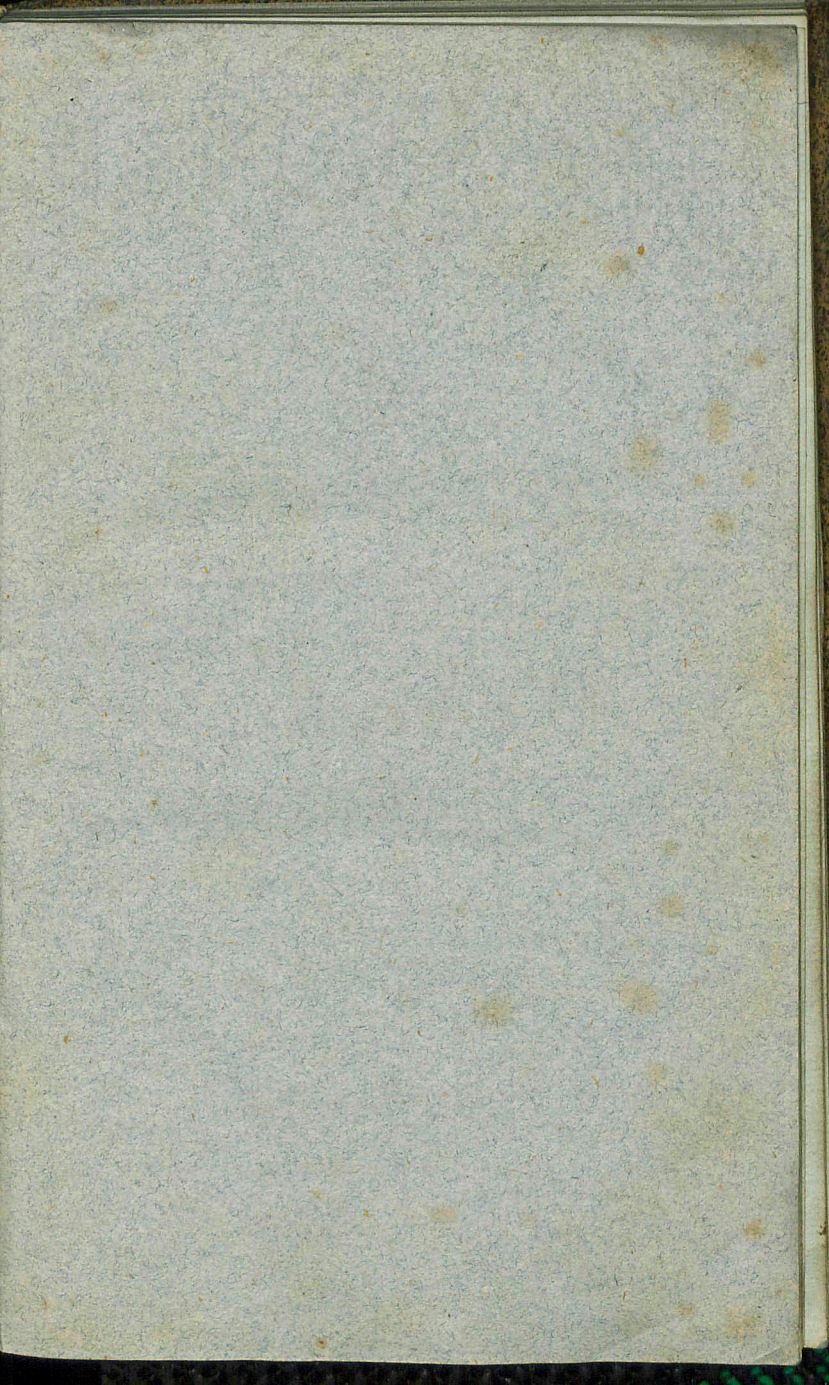
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 00384 7

+ Rex

P a p a g o i e n .

Skuespil i Tre Akter

af

N. v. Kotzebue.

Overfæt af P. D. Faber.

P e r s o n e r n e .

Lady Amalie Bedford, en riig Enke.

Betty, hendes Kammerjomfrue, lidt døv.

Den gamle Richard Besterland, forhen Kjøbmand.

Georg
Ludvig } hans Søner.

Xury, en fort Slave.

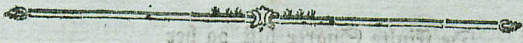
Henrik, en Tiener.

En gammel Fisker.

Merk vel. Oversetteren har ingen Deel i Kosterne's Uddeeling.

Skuepladsen er i en Søestad; i Baggrunden sees en Deel af Havnen og en Fiskerhytte; i Forgrunden paa høire og venstre Side to smukke Huse med store velbyggede Vistage, som man bruger paa mange Stæder.

Første Akt.

Første Optrin.

Amalie og Betty.

Amalie sidder paa en Bænk i Vistaget ved Huset paa
hoire Side. Foran hende paa Næstgærdet staar et
Buur med en Fugl i. Hun sidder med Haanden
under Kinden og seer paa Fuglen. Betty staar
noget fra hende.

Amalie (sanger).

Flyv, søde Fugl, hvorhen du vil,

Flyv fra dit Slaverie!

Ei meer dit Buur er lukket til.

Flyv kun! Du er jo frie!

Men hører du en kielen Lyd,

Saa skynd dig, flyv din Vej,

Bedrageren dig lover Fryd;

Hans Loffen troe kun ei!

Papagøien.

De stulte Snarer hist og her
 De sætte lumskelig;
 Og beri skionne røde Bær! —
 Flyv, før de fange dig!

Hvis du kun een Gang plukket har
 De skionne røde Bær;
 Dit Fængsel sig ei aabne laer,
 Kun Død din Frelse er!

Nei, nei, du stakkels lille Dyr, jeg meener
 det ikke saa slemt med dig. Den, der selv har
 sukket heele Aar i Fængsel, indspærrer ikke noget
 levende Væsen. Jeg er igjen frie! Alting om
 mig skal ogsaa nyde Frihed; ogsaa du, søde Fugl!

(Hun aabner Buret, lader Fuglen flyve ud, seer efter den
 og synger.)

Flyv, søde Fugl, hvorhen du vil!
 Flyv fra dit Slaverie!
 Ei meer dit Buur er lukket til,
 Flyv kun! Du er jo frie!

Betty (for sig selv). Der sidder hun nu et
 heelt Kvarteer og snakker om at flyve, jeg troer
 min sandten hendes Forstand er fløien bort.

Amalie. Hvad mumler du der i Skiægget?

Betty. Et Skiæg, Mylady?

Amalie. O, du døve Skabning. Der
 hører meget got Lune til at slæbe sig igiennem Li-
 vet ved Siden af dig, eller lade dig slæbe bag
 efter sig.

Betty.

Betty. Sløb, naadige Frue? Det har jo længe været af Moden?

Amalie (leer). Hahaha! (Noget højere.) Jeg spurgte, hvorfor du staaer der henne i Krogen og snakker med dig selv?

Betty. Jeg gjorde mine Anmærkninger over hvad De sagde —

Amalie. Hvad var da det for nogen? — Lad mig kun høre dem.

Betty. For det første kom det mig for, som jeg ikke forstod meget deraf.

Amalie (leer). Det er allerede nok. Dit for det andet skienker jeg dig. Det var en Sang, som udtrykte min Glæde over min nærværende Frihed, og tillige advarede mig om, at jeg ikke saasnart igien skal komme i Rettet.

Betty (meget snaksom). Na, hvorfor just et Net, Mylady? I stedet for Rettet kan De jo skaffe Dem et rosenfarvet Baand, og saa faaer Lingen strax et andet Udseende.

Amalie. Nu har jeg faaet hende paa sin Vndlingsmaterie.

Betty. Fordi De havde en gammel vranten Mand, der ikke længere kunde nyde Livet, og misundte Dem at nyde det, saa skal nu strax Egtestanden undgielde for det, Manden allene var Skyld i. Prøv De kun paa det, naadige Frue! Mylord Bedfords var en gammel Mand, tag De en ung. Mylord Bedford var altid vranten: op-
søg Dem en, som altid er i got Humør. For Exempel Baron Westerland?

(Hun peger paa Huset lige over for.)

Amalie. Det tænkte jeg nok. Han er i dit Kridthuus. At offre lidt Smigger til dine Yndigheder, og en Haandsfuld Dukater til din Pung, det har gjort fortræffelig Virkning.

Betty. Det maae ogsaa gjøre Virkning, deri har De ganske Ret, Mylady. Han er en ung pæn Kavaleer, riig og fornem.

Amalie. Det er mig ligemeget.

Betty. Med det bedste Hierte af Verden.

Amalie. Det var endda noget.

Betty. Han har slet ingen Familie, inden en gammel Onkel, som er Gouvernør, vor Herre veed, paa hvilken af de antilliske Der, en Mand, som har Grunker. Naar han døer, faaer den unge Herre et Par Tønder Guld.

Amalie. Altid Guld ved hvert andet Ord. Har jeg ikke Penge nok? Eller er det til hans Pengefriin jeg skal lade mig vie?

Betty. Jo det kan jeg vide; og man kan gierne troe ham, for prale gjør han saamæn ikke. Jeg kiender ogsaa hans Kammertiener, Hr. Henrik Gliederbusch. En meget artig og moersom Karl, saa reputeerlig, saa got ved Magt; omtrent tredive Aar og ikke givt endnu; han sagde mig—

Amalie. Det, jeg ikke vil høre. For at givte sig, maae man elske; for at elske, maae man agte høit. O Hymen er en vansør Dreng, naar han ikke støtter sig paa Agtelse ved den ene Side og paa Kierlighed ved den anden.

Betty (for sig selv). Det forstaaer jeg slet ikke.

Amalie. Og ingen af Desene har den unge Herre her lige over for optandt en eneste Snist af

af hos mig. Det er en Hverdagsfabning, en Roman man kan blade igiennem paa en halv Lime.

Betty. Ei, Roman her og Roman der. En retskaffen Roman maae dog altid ende sig med Sistermaal.

Amalie. Hans Figur staaer mig an; han er ret en artig Duffe, men med den, der tog sig for at lege med ham, kunde Pokker have sit Spil.

Betty. Spil? Det sige onde Mennesker om ham; han er ingen Spiller! Det er af Keed- sommelighed at han saa imellem . . .

Amalie. Hans gode Hierte kan ogsaa underkastes Eviol.

Betty. Slet ikke hos mig.

Amalie. Nei, nei, gyldne Frihed, aldrig vil jeg bytte dig bort, naar ikke Fortieneste rækker mig Lænkerne.

Betty. Egteskab beslattes i Himlen.

Amalie. Derfor vilde jeg netop raade dig, ikke at blande dig deri.

Betty. Men dersom De ikke vil give Dem, hvorfor bliver De da her saalænge?

Amalie. Tænk du jeg reiste hertil paa Sistermaal, som Sydsøefarerne paa Opdagelser? Jeg bliver her fordi — jeg veed ikke selv ret — fordi jeg er for magelig til at reise videre, og fordi det fornøier mig, at jeg tør være her uden at gjøre nogen Regnskab derfor.

Betty (glad). Ih, der seer jeg Hr. Gliederbusch komme.

Amalie (smilende). Og et Suk flyver ham i Møde.

Betty. O i al Tugt og Ære, Mylady!

Andet

Under Optrin.

De Forrige, Henrik, paa Armen har han en stor Kurs med et hvidt Klæde over.

Henrik (gjør sin Reverenz for dem i det han gaaer forbi og vil gaae ind i Huset lige over for).

Betty. Hvorhen, kiære Hr. Fliederbusch?

Henrik. Hiem, som De seer, jeg har Hastværk.

Betty. Alting har sin Tid.

Henrik (for sig selv). Det vil sige: Lad nu Tiden blive dig brav lang.

Betty (gaaer ned paa Gaden og nærmere hen til ham). Na, hvor han sveder! Han har det ret suurt.

Henrik. Ja, man maae ogsaa bide i sure Øbler.

Betty. Det er meget kvalmt i Veiret i Dag.

Henrik (med Betydning paa Betty). Meget ubesageligt Veir.

Betty. Vi faaer vist Torden; Hanerne-gale.

Henrik. Og Giæffene kiække saameget.

Betty. Hvad har han der i Kurven?

Henrik. Noget til min Herre. Kurven er til Deres Tieneste.

Betty. Underlige Mennecke! jeg veed jo nok, han er i sin Herres Tientste. Lad mig dog engang see?

(Hun løfter Klædet lidt op.)

Henrik (gjør sig forgjæves Umage for at hindre det).

Betty (faaer en Citron frem). Ei, skionne store Citroner. Hvad vil I bruge dem til?

Henrik. Til Limonade.

Betty.

Betty (leder videre, og finder en forseglet Flaske med en Seddel om Halsen, hvorpaa staaer skrevet Arrak, hun læser). Arrak. Det lader næsten, som J skulde til at labe Punsch? Skulde det være sandt, som Folk siger?

Henrik. Hvad siger da Folk?

Betty. At din Herre er hengivet til Drik.

Henrik. Til Drik? Na, der er intet om. Arraken brænde vi i Lampen om Natten. Min Herre kan slet ikke lide Lugten af Bomolie.

Betty. Saaledes. (Hun tager er anden Flaske ud, hvorpaa staaer Champagner). Champagner! Ei! brænder J ogsaa den i Lampen?

Henrik. Af den drikker min Herre imellemstunder et Glas, for at holde sig munter om Natten, naar han vil studere.

Betty. Ja saa. (Hun finder en Pakke Kort.) Ei, Kort. Skulde det være sandt, som Folk siger?

Henrik. Hvad siger da Folk?

Betty. At din Herre er en Spiller.

Henrik. Rarrierie?

Betty. Hvad gjør J da med Kortene?

Henrik. Vi forsegle Billeter til Spillemeesteren.

Betty. Saamange?

Henrik. De øvrige bruge vi til Distebilleter.

Betty. Ja saa.

Henrik (meget hestig og med mange Komplimenter). Du dove og dumme Sladdermund, nu fik jeg dog bundet dig noget paa Vermet.

Betty (som meener han siger hende noget ret smukt). O, De er alt for artig.

Henrik

Henrik (som før). God Pokker have dig, du nysgierrige Abekat!

Betty. Ydmyge Tienerinde!

Henrik (for sig selv, i det han gaar ind i Suset). Jeg maae give min Herre et Vink om, at hans Skionne er at see.

Betty (gaaer op til sin Gruue igien). Et meget høstigt Menneſke er Hr. Fliederbusch. Altid har han noget artig at ſige.

Amalie. Ja, dersom du bare kunde høre de artige Ting, han ſiger.

Fredie Dyrin.

Ludvig, Amalie, Betty.

Ludvig (i Vinduet lige over for). God Aften, Mylady!

Amalie. God Aften, Hr. Baron!

Ludvig. De ſidder der for at tage frisk Luft?

Amalie. Frisk er Luften juſt ikke. Derovre trækker et Tordenveir op.

Ludvig. Kierligheds Gudinde behøver ikke at frygte for ſin Faders Tordenkiler.

Amalie. En god Samvittighed er den bedste Tordenafleder.

Ludvig. Den hjælper dog ikke for Hiertebeklemmeſe. Et ſygt Hierte trækker Lynild til ſig, trods Iren og Staal. Jeg vil komme og ſøge Lye under Deres Vinger. (Han lukker hurtig Vinduet, uden at oppebie hendes Svar.)

Amalie.

Amalie. Der gjør han mig jo ordentlig til en Kyllingehøne; Duen kan tage den vakke Kylling under sine Vinger. Jeg takker for mig.

(Gaaer ind.)

Betty. Himlen veed, hvad det var for et Sammensurium, de Forliebte der stod og vaasede sammen om Kyllingehøner og Kyllinger, om Torden, og Regn, og Lynild, og Hierte.

(Eger det tomme Buur og vil gaae.)

Fjerde Optrin.

Betty, Ludvig og Henrik komme ud af Huset.

Ludvig (raaber efter hende). Hvor blev din Frue af?

Betty. Hun gik ind.

Ludvig. Just da jeg kommer? Det er ikke meget opmuntrende.

Betty. O, hun er saamæn muntet nok. Klokken er først slaaet Syv, og hun gaaer vist ikke i Seng før Midnat. Men hun har saadan undertiden sine Griller.

Ludvig. Hvad gjør J med det tomme Buur? Vil J sætte Hierte deri?

Betty. Hun har kjøbt ham, og efter en halv Time lod hun ham spise igien. (Gaaer ind.)

Femte Optrin.

Ludvig og Henrik.

Ludvig (Kaster sig paa Bænken). Den Kone har underlige Luner. Jeg seer nok, man kan ikke komme til hende ad den sædvanlige Wei.

Henrik. Med Tilladelse, Hr. Baron! hvad kalder De den sædvanlige Wei at komme til et Fruentimmer paa?

Ludvig. Ergierrigheds brede Landevei, som de alle vandre paa.

Henrik. Hvordan mon det vilde gaae, om De forsøgte det af Følsomheds Snigvei?

Ludvig. Den er og begroet med Græs. Der kan ingen gaae af den, siden Satyrkerne plantede Halmviske derpaa.

Henrik. Saa maae jeg raade Herren, at bryde en nye Wei ved Siden; thi paa Borgs brede Landevei lukker man snart Bommen for os.

Ludvig. Hvorfor det?

Henrik. Ih nu, de Herrer Kiøbmænd tale lidt og skrive meget; men hist og her hører man dog et lille Ord om Bexler, om prompte Betaaling, om Arrest. Det er ubarmhiertige Mennesker. Ikke engang de fornemste daglige Nødvendigheder, Champagner og Burgunder, vil de længe lade os faae. Jeg kan længe nok sige: min Herre drikker ikke andet, han kan ikke faae en Draabe Vand i sin Mund. De see mig ud, og sige: Jeg skal sætte Flaskerne under Tagdryppet, naar det engang regner Champagner.

Ludvig. De Folk veed ikke at omgaaes Kadalerer.

Henrik.

Henrik. Og ere saa vantroe og mumle om selosmeddede Barondiplomer. Navnet Westerland er alt for bekiendt blandt Ridsmand. Den vidtloftige Korrespondence Deres Fader tilforn havde . . .

Ludvig. Lad dem kun stikke Hovederne sammen, jeg har dog kun giort mig til Baron; der har engang været en Keiser, som satte sig selv Kronen paa.

Henrik. Og vi har allene KRONEN i Signetet. Men det havde dog altid været bedre, om De havde valgt et andet Navn. For Exempel, Baron Vestenvind; det klinger saa varmt, saa qvægende, saa frugtbart. Eller noget ret stort. Cederberg, Lovenhaupt, Soelstjerne, det klinger ret prægtigt.

Ludvig. Du er en Nar.

Henrik. Nei, nei, paa Navnene kommer det alt for meget an i Verden. Giv kun Aigt paa Dem selv, saasnart De horer et fremmed Navn, om De ikke da strax forbinder et Begreb, en Figur dermed? og om De for Exempel kan troe, at en Pige kan være smuk, som hedder Birgitte Slævhæl eller Sybille Soe.

Ludvig. Hold op med det Narrerie. Du har dog derved sat mig i nogen Uroe. Jeg leer af Verdens Dom; det er mig ligemeget, om man troer, jeg har været Baron i hundrede Aar eller i tre Dage, men Lady kan faae det at vide. — Der findes altid tjenstfærdige Aander. —

Henrik. Na, de tjenstfærdige Aander kan endda ikke skade os saameget. Dersom Deres gamle Hr. Papa kun ikke var her.

Ludvig.

Napagøien.

Ludvig. Hvad?

Henrik. Han har alt to Gange været her ved vor Dør. Jeg lod ham banke, og raabte endelig ud igiennem Nøglehullet, at Herren var reist bort. Thi han saae ikke ud, som han bragte Penge.

Ludvig. Hvilken ond Mand kan have ført ham her til Byen.

Henrik. Rimelig Armod's onde Mand. Stakkell, han har gjort en ærlig Bankerot, forstaaer ikke at døe i rette Tid; han har formødentlig erfaret, at vi har fortient os lidt ved vor Industrie (Med Pantomime, som om han spillede Kort.) og vil besøge sin kiere Ludvig, som altid var hans kiereste lille Søn, for at døe i hans Arme, mais helas! han kommer og for sildig her. Saadan som det er kommet, saadan er det gaaet igjen.

Ludvig. Frisk Mod, kiere Henrik! Lykken vil ikke altid være os imod. Engelländerindens Guineer og vore Giesters Dukater — Du har dog vel inviteret begge de Fremmede?

Henrik. Det forstaaer sig; de har den Ære at komme. Men om Engelländerindens Guineer tvivler jeg.

Ludvig. Jeg og, desværre! Nu, hvem veed, hvad Skat den kommende Nat har skjult i sit Skiod?

Henrik. Havde man bare fat paa den!

Ludvig. Imidlertid er det nødvendigt, du lægger noie Mærke til ethvert Skridt, min Fader gjør, og forebygger alle dumme Streger. Der behøver slet ingen at vide, min Fader er en Betler. Saaer jeg kun først plukket de Fremmede

mede lidt, saa giver jeg den Gamle en Deel deraf, thi er han virkelig saa fattig, maae jeg dog giøre noget for ham. Mener du ikke det samme? Hvor boer han da?

Henrik (trækker paa Skuldrene). Hans Adresse er til et uselt Værtshuus uden for Byen.

(Det tordner langt borte)

Ludvig. Tordenveiret kommer nærmere.

Henrik (seer sig omkring). Det seer meget sort ud over Søen. — Men — saa Fanden i Bولد — Seer jeg ret? — Leger jeg ikke Feil, Hr Baron, saa er den Mand, der kommer krybende nede paa Broen, Deres Fader.

Ludvig. Min Fader? Ja tilforladelig! Mon han kommer her? For Himlens Skyld see til, du faaer ham andensteds hen. Forend jeg taler med ham, maae jeg først have noget. Hører du? Nu kan jeg ikke see ham. Det vilde være et dobbelt Tordenveir. (Gaaer ind.)

Siette Optrin.

Henrik allene.

Bringe ham andensteds hen? Ja, hvor hen da? Det er dog ret mageligt, naar man kan holde Folk til alle besværlige Forretninger. Han gaaer hen og drikker sig et Glas Punsch, og jeg faaer see, hvordan jeg bliver af med den Gamle — Hvad skal jeg nu sige til ham? Herren er gaaet ud? Saa bier han, til han kommer hiem. Herren er reist bort? Det er han ale eengang spist af med. Herren er syg? Naar jeg ret betæn-

betænker det, saa er der intet løiet i. Thi han mangler nervus rerum gerendarum; det er i vort Modersmaal: Han har Nerveseber.

(Det torbner stedsr langt borte.)

Syvende Optrin.

Den gamle Richard Westerland og Henrik.

Richard (kommer langsom gaaende). Min Ven! er Hr. Westerland hjemme?

Henrik. Hr. Westerland? Ham kiender jeg ikke.

Richard. Hvem boer da her?

Henrik. Baron Westerland.

Richard. Nu ja, Baron, i Herrens Navn. Er han hjemme?

Henrik. Ja.

Richard (vil gaae ind i Huset). Er det her i Stuen?

Henrik. Holdt, holdt, gode Ven! Min Herre er ikke at faae i Tale.

Richard. Ikke at faae i Tale? Jeg er hans Fader.

Henrik. De hans Fader?

Richard (seer ham stød i Ansigtet). Og — og — du er Henrik.

Henrik (noget forlegen). Henrik Gliederbusch.

Richard. Du er den Henrik, som om Vinteten kom til min Dør og tiggede, da jeg var i Velstand. Jeg tog dig ind, da du var næsten frosset ihjel. Har jeg ikke opvarmet en Slange i min Barm?

Henrik.

Henrik (stiller sig an, som han efterhaanden kiender ham).

Na, De er da vel, Hr. Richard Vesterland?

Richard. Ja jeg er, Henrik. Jeg forte dig engang til min Søn, og lod dig opdrage med ham, før nu du mig til min Søn.

Henrik. Jeg vilde gierne — men han er syg — han har udtrykkelig forbudet —

Richard. Er han syg? Hvo kan da bedre pleie ham end hans Fader? Lad mig kun komme ind.

Henrik. Jeg tør ikke.

Richard. Du tør ikke? Vidste Ludvig, hans Fader vilde komme? — Han kunde rigtig nok vide det, men jeg vil haabe, han veed det ikke.

Henrik. Og om han og havde vidst det, saa er det i Dag ret kritisk med ham; han maae meget vogte sig for, at hans Sind ikke kommer i Bevægelse. Den pludselige Glæde over at see Dem igien kunde koste ham Livet.

Richard. O Gud! saa har jeg gamle Mand forgieves reist halvfierdsindstyve besværlige Mile. Hvor skal jeg søge Hielp og Trøst, naar mine Børn lukke Dørren for mig?

Henrik. Saaledes er det jo ikke meent, gamle Herre! en anden Gang, naar hans Kræfter tillade det.

(En Spillegiest gaacr over Skuepladsen ind i Huset.)

Richard. Hvem var det, du der lod komme ind?

Henrik. Det var Dokteren.

(En anden Giest kommer strax efter den første.)

Richard. Og hvem var det?

Henrik. Det var Apotekeren.

Richard. Ve dig, Henrik, om du lyver for mig! I tre Dage har jeg været her i Byen. Min sidste Skilling er fortæret.

Henrik (affides). Desto værre!

Richard. Skipperen, der bragte mig herover, vil have Betaling.

Henrik (affides). Desto værre!

Richard. Jeg ligger i et uselt Værelse her udenfor Byen, og snart kommer jeg til at ligge paa Gaden.

Henrik (affides). Et rummeligt Logis.

Richard. Ve dig, Henrik! om du lyver for mig. Du vil sende en Olding som din Anklager for Guds Domsloel.

Henrik. Na, anklag De Deres Søn, jeg har ikke gjort ham syg.

Richard. Saaledes lønner Ludvig mig for min faderlige Umhed. Han har glemt, at jeg ofte for hans Skyld var ubillig imod hans ældre Broder? At det er for hans Skyld, min gode Georg frivillig reiste til Amerika? Jeg lod ham reise — Han reiste maaskee til Elendighed og Kummer! — O, jeg vil opsoge ham. Georg! Georg! jeg vil efter dig til Amerika.

Henrik. Er det Deres Alvor, Hr. Vesterland? Her ligge netop to Skibe seilfærdige; det eene gaaer til Virginien, det andet til Pensylvanien. Min Herre betaler gierne en Plads for Dem.

Richard. Uhyre! En Plads i Helvede har I fortient for min Skyld.

(Det tordner stærkere.)

Henrik (lidt forkræffet). Uveiret kommer nærmere. — Det begynder at blive mørkt — snart vil det begynde at blæse og regne. Veed De hvad, gamle Herre! der staaer en gammel Fiskerhytte, om De søgte at opholde Dem der til i Morgen.

Richard. Henrik! Henrik! Her, under aaben Himmel, i Storm og Uveir, vil du lade mig gamle Mand staae?

Henrik. Bevares. Jeg viser Dem jo denne Hytte an, bare til i Morgen. Gjør De det kun. Imidlertid kommer maaskee Deres Søn sig, og saa bringer jeg Dem til ham.

(Gaaer ind og luffer efter sig.)

Attende Optrin.

Richard Besterland allene. (Seer længe taus efter ham.)

Gamle Mand! vaagn op af din stemme Drom. Udsig den ikke, den Forbandelse, som svæver paa dine Læber. Det var jo ikke min Søn, kun en leiet Karl med en nedrig Siel, som, naar han har spist sig mæt, staaer op, og ikke engang siger: Tak for Mad. Nei, min Søn veed ikke, jeg er her. Han er syg. (Kaster sine Hænder op mod Vinduerne.) Gud give ham god Roe! Jeg vil komme igien i Morgen. (Gaaer nogle Skridt.) Men hvor gaaer jeg hen? I Hytten derhenne uden Venge? Man viser mig vist af. Den lange Vel og denne Samtale har udtømmet mine Kræfter, Uveiret kommer stedse nærmere og nærmere. —

Til mit Værtshuus kan jeg ikke komme. — Og kunde jeg ogsaa slæbe mig ud i Forstaden, lovede jeg da ikke at betale min Gjæld? Vil man da vel tage imod mig, naar jeg kommer med tomme Hænder? — Ak, gode Gud! har du intet Lyn for mig? jeg har levet længe nok.

Niende Optrin.

Richard og den gamle Fisker.

Fiskeren (kommer ud af sin Hytte og seer paa Veiret). Det tegner til, at blive et haardt Veir. Sæen gaaer skrækkelig huul. Det var got, jeg fik min Baad paa Land. Det lader til Vind og Sæe i Nat vil holde et artigt Huus. Gud hielpe hver ærlig Sæemand, som nu svæver paa Vølgenes Top; den stakkels Diævel, som i Eftermiddags frydsede her paa Hviden, og kunde ikke løbe ind for kontrær Vind, ham være vor Herre naadig.

(Vil gaae ind i sin Hytte.)

Richard (sukker dybt).

Fiskeren (hører det og bliver staaende). Hvem sukker der? Er der nogen, som lider Nød?

Richard. Ak, gode Gamle, jeg kan ikke mere. Nat og Uveir har oversaldet mig her.

Fiskeren. Hvem er J da?

Richard. En Fremmed, forhen Kjøbmand i Bremen, lykkelig og velhavende. Ulykke og troeløse Venner har stilt mig ved alt hvad jeg eiede.

Fiskeren. Fra Bremen? Jeg tænker, Bremen er langt borte?

Ri.

Richard. Ikke langt for den, som Elendighed jager omkring i Verden.

Fisken. Hvad er Marsag til, I kommer hee til Byen?

Richard. Den eeneste Ven, der ikke har forladt mig, Haabet. Jeg havde to Sønner; den Eldste var en god Dreng, hvis simple Erlighed hans Fader ikke agtede hvit nok, han gik til Amerika for tolv Aar siden; den Yngste, min Yndling, deelte min Velstand med mig i mine gode Dage. Men da Mangel rykkede ind i mit Huus, drog han ud i den vide Verden.

Fisken. Det var slet.

Richard. Fem Aar blev jeg allene i min Elendighed. Efter lang Søgen og Spørgen erfarede jeg endelig, han havde gjort stor Lykke, jeg veed ikke hvordan, og skal hoo her i Byen. Denne Efterretning lokkede mig hjemme fra.

Fisken. Har I da fundet jer Son?

Richard. Endnu ikke.

Fisken. Nu, i dette Veir skal I heller ikke lede efter ham; kom ind og sid hos mig til Uveiret er forbi.

Richard. Jeg tager mod jert Tilbud med Taknemmelighed.

Fisken (mod Hytten). Grette!

(En kvindeelig Stemme indenfor.) Fader!

Fisken. Hæng Kledelen over Jlden, og fog Giedden, der hænger i Skorsteenen.

(De gaar ind i Hytten. Storm og Uveir.)

Tiende Optrin.

Georg og Kury. Den sidste har en Papagoie paa Haanden. Begge med blotte Hoveder, vaadt Haar og Klæderne i Vorden.

Georg (slaaer Hænderne sammen). Store Gud! alting tabt!

Kury. Mod, kiere Herre! jeg har altid hørt jer sige: Kun Liv og Ere kan ingen give tilbage, alt det Øvrige lader sig faae igjen.

Georg. Af Kury! De herlige Grund- sætninger ere ikke Venner i Nøden. De smause hos os i de lykkelige Dage, og forlade os, naar vi trænge til dem.

Kury. Derfor har J mig, gode Herre, at jeg skal holde fast paa dem, om de vil snige sig fra jer. See, Livet hat vi reddet, og jeg tænker, vor Ere ogsaa.

Georg. Men det er ogsaa alt.

Kury. Na vist ikke, J har nok glemt Papagoien?

Georg. Det stakkels Dyr skal da og sulte ihjel?

Kury (klapper Tungen). Jaks skal ikke sulte, saalænge Kury har en Bid.

Georg (bitter). Har Kury da nogen?

Kury (føler i sine Lommer, og leer). Nei i Sandhed! Jeg har glemt at putte Tvebak hos mig. Dumme Kury! ellers har jeg altid Lommerne fulde. Holdt! der finder jeg dog noget. En lille Flaske, den tog jeg med den eene Haand og vor Papagoie med den anden. Men der er ikke heller

heller meget i. (Holder Flasken hen til ham.) Drik, gode Herre!

Georg. Er det Gist, saa giv mig det.

Fury. Gist? — Fy! — Da jeg blev bragt til jer fra Afrika og kiendte ingen andre Guder end min Fetiska, da lærte J mig at kiende den sande Gud, og sagde mig, han var en Klippe i Nøden.

Georg (bevæget). Fury! — (Slutter ham sine Arme). Jeg er ikke fattig. Jeg har ræddet en Ven.

Fury. Og har en Fader, som er Gud!

Georg. Gud! denne skønne Siel har jeg bragt dig.

Fury. Nu er det Nat, det vil eengang blive Dag igien. Har J da slet intet ræddet? Ikke jeres Pengepung? Ikke heller jeres Papirer?

Georg. Nei, slet intet.

Fury (vifter). Hu, det er fugtigt og koldt. Fryser du og, stakkels Jago?

Georg. Gode Fury. Vil du og tilgive mig, at jeg har gjort dig til Staldbroder i min Glendighed?

Fury. Nei Herre, saadan maae J ikke snakke. At minde en om Velgierninger paa denne Maade, er ikke andet, end at gjøre ham forrykt. Hdor var jeg nu uden jer? Levende begravet i de spanske Guldgruber, eller jeg vandede en engelsk Sukkerplantage ved min Sved. Gode Herre! Det Ar Lænkerne har trykket mig om min Haand og Fod er efterhaanden forgaaet; mener J min Taknemmelighed og saaledes skal for-
gaae?

gaae? Mener I, fordi jeg ikke bærer Kiederne længer, at jeg da ikke længere vil bære Ulykken med jer. Jeg er sund og stærk; saalænge jeg kan røre mine Arme, skal I ikke mangle Brød. Tilgiv, at Fury var saadan en Toffe og klagede over Kulden. I maae ikke lægge det ud til det Onde, jeg vilde kun give jer at forstaae, at det nu var Tid at søge Huus, for at tørre vore Klæder.

Georg. Hvem vil midt ud paa Ratten modtage os Skibbrudne, naar man ikke har råd, det andet end en Papagøie — naar man ikke kan kjøbe Medlidighed med rede Penge?

Fury. Saa? Er det Brug her til Lands at betale Medlidighed? O, kiere Herre! saa reis med mig til Afrika, til vore vilde Orkener; jeg vil bringe jer til min gamle Fader, han vil indrømme jer sit Sisleie, han vil vaske og salve jeres Fødder, han vil tage sin Bue af Væggen, klavre om mellem Klipperne og skjude jer en Wildbrad.

Georg. Hold op, Fury! Mit Hierte længtes efter det Land, hvori vi ere, det er mit Fødeland. Fattig og elendig drog jeg herfra, fattig og elendig er jeg her igien.

Fury (ser paa Huset ved venstre Side). I det store smukke Huus der maae nok boe en riig Mand. Der er ogsaa meget lyst, og det kommer mig for, som jeg hørte Glas klinkke. Lad os banke paa, gode Herre! Den rige Mand vil glæde sig ved, saa uventet midt om Ratten at kunne vise en Velgierning.

Georg. Meener du det?

Fury. Ih ja, hvorfor er han ellers riig?

Georg.

Georg. Saa bank paa, og lær af Erfarenhed hvad jeg skammer mig ved at lære dig.

Fury (banker paa). Heida! Luk op!

Ellevte Optrin.

De Forrige, Henrik.

Henrik (ved Vinduet). For Diablen, hvem gjør saadan en Alarm her?

Fury. Luk op, luk op! her er Giester.

Henrik. De budne Giester ere for længe siden samlede, de ubudne maae staae udenfor.

(Slaaer Vinduet i.)

Fury. Den Karl veed ikke, vi Stakler har lidt Skibbrud, jeg vadder, han vil snakke langt anderledes, naar han saaer det at høre. (Banker igien) Heida!

Henrik (ved Vinduet). Alt der igien? Ere I Vagtere?

Fury. Vi ere nogle stakkels Ulykkelige, som har lidt Skibbrud; med vaade Klæder og hungrige Maver.

Henrik. Saa vilde jeg ønske, I laae paa Havsens Bund.

(Slaaer Vinduet i.)

Fury. Haardhiertede Skurk!

Georg. Byd ham Penge.

Fury. I spøger, Herre! Er Penge da mere veltalende end Ulykke?

Georg. Byd ham Penge, siger jeg dig.

Fury. Vi har jo ingen.

Georg. Allene for at bevise dig —

Fury.

Fury. Nu, som I vil. (Mod Vinduet.) Hei, gode Ven, vi forlanger ikke din Umage omsonst.

Henrik (ved Vinduet). Hvad er det I sige?

Fury. Luk op, vi vil give dig Penge.

Henrik. Penge? Na, saa ere I allesteds velkomne. Jeg er paa Dieblicket hos jer.

(Lukker Vinduet.)

Fury. Uhyre! vidste din Herre det, lod han dig slaae ihjel.

Georg. Gode Fury, du er Naturens Son, du vil endnu ofte blive vækket af mangen sød Slummer.

Fury. O lad os vende om til Jamaika!

Henrik (med en Lygte). Her er jeg alt. Hvad er her nu at fortiene?

Furye Guds Løn.

Henrik. Intet andet?

Fury. Har du alt oplagt dig en Kapital deraf?

Henrik. Saadan en Kapital giver kun maadelige Renter.

Fury. Toffe! Gud legger Renterne til Kapitalen, og betaler begge Deele hiffet.

Henrik. Har I kaldt mig herud for at præke Moral for mig?

Fury. Vi vilde kun sige dig, at du er en Slyngel. Kunde du ikke kommet strax, da du hørte, der stod et Par Skibbrudne for din Dor? Sælger du Medlidenhed for Penge? Pak dig kun ind igien! Med saadant et Uhyre vil vi ikke være en Time under Tag.

Henrik.

Henrik (holder Lygten hen til ham). Du sorte Dævel, jeg henter et Par haandfaste Karle, og lader dig prygle dygtig mør.

Kury (løfter sin Arm). Ja, lad dem kun komme, du hvide Satan! Det skal være mig kiert, jeg finder Leilighed til at baxe mig Kulden ud af Lemmerne.

Georg. Gode Ven, hvem boer i dette Huus?

Henrik. Baron Westerland.

Georg. Ludvig Westerland? Men Baron — har han længe været Baron?

Henrik. Ikke saalænge, sou der behøves til at blive klog.

Georg. Hans Herre er da ingen fødte Adelsmand?

Henrik. Jeg var ikke tilstede ved hans Fødsel, og det adelige Stempel bliver meget ulæselig sat paa i Moders Liv.

Georg. Er dette Land hans Fædreland?

Henrik. Hans Fædteneland er overalt, hvor man kan faae Østers og Champagner.

Georg (affides). Det maae jeg noiere undersøge.

Henrik. Men nu falder det mig just ind, at det er en meget ubeqvem Tid, vi har valgt til Konversation. I arme Skielmer ere dyndbaade. Jeg vil dog vise jer, at Punschen har opvarmet mit Hierte til Gøddædighed. Kom ind, vi vil give Kudskken et got Ord for han skal anvise jer en Krog i Stalden.

Georg

Georg (assides). Jeg i min Broders Stald? Heller doe under aaben Himmel. (Hoit.) Jeg takker jer, min Ven, jeg behøver ikke jeres Hielp.

Henrik. Nu saa Ganden i Vold; hoorfor narrer I mig da herved? Retop, da een af vore Siester havde giort den interessanteſte Qvinzeleva af Verden.

Kury. For at sige dig du er en Grobrian. Hoor jeg har hjemme, fører man ikke Siesterne i Stalden. Man giver dem Riis at æde, en Slurk Rum at drikke, og en Seng, saa god man har den. Forstaaer du mig?

Henrik. Saa ere de Folk, hoor du har hjemme, nogle Narre. (I det han gaaer ind og slaaer Døren i efter sig.) Hoor ingen Penge er, der er heller ingen Sweitser. Omsonst er den bittere Død. Anviiſning paa det evige Liv er en for længe siden rednceret Mynt.

Tolvte Optrin.

Kury og Georg.

Kury. Fordømte Hund! Hellere vilde jeg kæmpe mod Tigere i de Afrikaſke Orkener, eller sige ned i en Solbgrube i den nye Verden. Blandt disse omvankende Liig findes der dog Menneſker.

Georg. Bliv ikke vred, gode Kury. Maal ikke det kultiverede Land efter din simple Godheds Maaleſtok. Forfinelse kræver Nodvendigheder, Nodvendigheder undertrykke mere eller mindre Naturens Stemme.

Kury.

Kury. Meget vel, Herre! Jeg bryder mig heller ikke om en søvnlos Nat under aaben Himmel. Men en Ting maae J tillade mig at spørge om: Naar J vidste, hvordan jeres Landsmand tænke, hvi forlod J da vore fredelige Hytter? Jeres blomstrende Plantager? Hvorfor folgte J alle jeres Eiendomme, og vovede jer ud paa dette stormende Element, for at seile til et Land, hvar man seer flere Huse, men færre Mennesker end hos os?

Georg. Veed du hvad Fædrenesland er?

Kury (glad). O ja, det er det Sted, man er født paa.

Georg. Hvordan bliver du til Mode, naar du tænker paa det Sted?

Kury. Ak, det er nu saa meget længe siden jeg saae det. Jeg var knap sex Aar, da en portugisisk Skipper købte mig og slæbte mig til Jamaica, men jeg kunde endnu, hvilket Dreblik det skulde være, betegne jer den Egn, hvor mine Forældres Hytte stod. (Med Enthusiasme; hurtig.) Det var ved en Bæk, ved høire Side en Høi, ved venstre Side en Busk. Paa Høien pleiede min Moder at gaae op, naar hun ventede min Fader tilbage fra Jogten. Jeg hængde mig da ved hende, hoppede min Fader i Møde, han gav mig et Stykke Bilt, det bar jeg efter ham, og tænkte ret, hvilken vigtig Person jeg var. (Meget bevæget.) Ak, forlad mig, Herre! at jeg endnu tænker paa den Hytte —

Georg. Forstaaer du mig nu?

Kury. — Hvor jeg bortspøgede mine Barndoms Aar —

Georg.

Georg. Fædrensbøye, hvor jeg nød den
barnlige Alders skyldfrie Glæder —

Kury. — Hvor hvert Træe, hver Busk
voxte op med mig —

Georg. Endnu kunde jeg beskrive hver
Sælgekierling der sad paa Hjørnerne —

Kury. Endnu horer jeg Fuglenes Qvid-
dren og Bækkenes Susen —

Georg. Endnu lyder Kirkeklokkernes dum-
pe Slag for mine Øren —

Kury. — Der staaer jeg ved Bækken hos
min Fader, og seer Fiskene spille —

Georg. — Der hopper jeg omkring min
Moder, naar hun bager Kage —

Kury. En lille Fisk i min Spand — O
hvor glad sprang jeg afsted!

Georg. Et Stykke Kage i min Haand,
og alle mine Ønsker vare tilfredsstillende.

Kury. Mon jeg nogensinde i mit Liv skal
komme, hvor den lille Hytte staaer? Maaskee
er det nu længe siden den stod der? Mon min
Fader, min Moder leve endnu? — De maae
nu være meget gamle.

Georg. Og min Fader — Ak! — Lad
os bryde af, Kury; lad os endnu giøre et Forsøg
paa at komme i Huus. Hist henne seer jeg
Lys; (Veger paa Fiskerens Hytte). maaskee tager man der
imod os.

Kury. Der? — Herre! Huset er meget
lille; viiste man os bort ved den Riges Dør, hvor
kan I da vente, at finde Tilflugt under den Fat-
tiges Tag?

Georg.

Georg. Deri tager du atter Feil. Den Fattige veed, hvordan den Fattige er til Mode.

Kury. Ja, men han har intet, og den Rige har.

Georg. Den Fattige deler sit Intet, og giver mere end den Rige har.

Kury. Det forstaaer jeg ikke.

Georg. Meget vel; vi vil see, hvem der bedst kiender Mennesker. (Han banker paa Hytten.)

Fisken (inden for). Hvem er der?

Georg. En Ulykkelig, der har lidt Skibbrud.

Fisken. Jeg er strax hos jer.

Georg (til Kury). Hvad siger du nu?

Kury. Jeg siger, at Verden her til Lands er reent forkeert.

Trettende Optrin.

Fisken, de Forrige.

Fisken (med en Lygte). Hvem banker saa silde? eller saa tidlig, vilde jeg sige.

Kury. Broder, har du Plads i din Hytte til to Mennesker og en Papagøie?

Fisken. Hytten er lille; men er det jer om lidt Plads og megen god Billie at giøre, saa er den stor nok.

Kury. Men vi har intet at forskyldte det med.

Fisken. Dog vel en Anviisning paa Guds Løn.

Kury. Det er her til Lands reduceret Mynt.

Fiske:

Fiskeren (seer andagtig til Himlen). Hisset gielder den igien.

Kury (glad og bevæget, for sig selv). Det kommer mig for, som det var min Faders Hytte.

Fiskeren. Jeg seer, I ere ganske vaade. I ere vist forulykkede med det Skib, som heele Dagen har lagt og drevet herudensfor?

Georg. Ja, gode Gamle, vi løb paa, Skibet fik stor Lek, blev med et fuldt nf Vand og sank.

Fiskeren. Jeg tænkte det nok; her er et vanskeligt Indløb i Havnen. Men saae I da ikke Londerne?

Georg. Bølgerne skulde dem hvert Dieblik, og om ogsaa det ikke havde været, saa vår dog Stormen —

Fiskeren. Ja, rigtig var det bœst Veir; intet Skib lod sig regiere. Nu, saa kom ind, og tørrer jeres Klæder; men med Sengen seer det gale ud; jeg har en gammel Mand her i Huset, som det onde Veir har bragt mig; han har min Datter overladt sin Seng, han ligger i hendes Kammer. Min Seng er til jeres Tjeneste; men du Sorte faaer tage til Takke med et Knippe Halm.

Kury. Den Naade, du byder din Halm paa, gjør den til oet blødeste Leie.

Fiskeren. Mennesket gjør intet omsonst. Jeg havde ogsaa engang en Søn, som for mange Aar siden gik som Matros til Indien. Han hed Nikolai Roder. Jeg har ikke hørt fra ham siden. Han har kanske længe hvilet paa Havsens Bund. Jeg fanger maaskee mangen Fisk, som har født sig med hans Riød. Det kan og trefse, det ikke

er

er saa. Man har dog Exempel paa, at et ungt Menneske efter nogle Aar er kommet lykkelig og velhavende hjem. Det vil jeg nu haabe og vente, saalænge mine more Knokler hænge sammen, som mit gamle flikkede Garn. Jeg vil tænke: Hvem veed, hvor min Son Nikolai nu nyder Belgieringer? og det vil jeg giengielde ved enhver Ulykkelig, jeg træffer. Kom ind.

Kury. I det smukke Huus der viiste man os af.

Fisseren. Det troer jeg nok: havde I været et Par Løser, Spillere eller Heste, havde man nok ladt jer ind; saa finder I det dog rolligere og bedre hos os. Det spørger og der i Huset.

Kury. Spøget det?

Fisseren. Det værste Spøgelse, den onde Samvittighed, gaaer igien derinde. Nei, Gud skee Lov! jeg er tre og halvfjerdsfindstyve Aar gammel, frisk, glad og vel til Mode. Jeg har aldrig i mine Dage været syg. Arbejde er min Læge, Kok og Kieldermester. Jeg boer rigtig nok kun i en elendig Hytte; men en Hytte, der horer min glade Latter, er langt mere værd, end et Pallads, som seer mine Taarer. Kom ind! I et Korteer kan I lære mit heele Levnetsløb udenad.

Kury. Og skal aldrig glemme det igien.

(De gaar alle ind i Huset.)

—

—

—

—

—

—

A n d e n A k t.

Første Optrin.

Ludvig lister sig ud af Huset, med Dverkiol paa;
derefter Henrik.

Ludvig. Hurtig, hurtig! Her er ikke en
Kæft rører sig.

Henrik (indenfra). Ja, men vore Synder
ere i fuld Bevægelse.

Ludvig. Fordømte Lykke! just da jeg
hadde dig nædig —

Henrik (i det han lægger en Mantelsæk frem). Maatte
jeg drikke for meget og faae en Perial.

Ludvig. Karl! Nu ingen Spøg — See
til vi komme afsted —

Henrik. Vie De kun ikke efter mig! jeg
kommer bag efter. (Gaaer ind.)

Ludvig. Hvilken Dævel forblindede mig
saa jeg tabte mine Penge til Folk, som jeg kunne
oversee! — Derksom Engellænderinden — Nei,
nei — Hvorledes skal jeg skiule min Fattigdom,
min Gield, min Fader for hende? — Min
gamle Fader! — Bort med denne Erindring! —
(Gnd ad Døren). Henrik! hurtig! Dagen bryder
frem,

Hen.

Henrik (bringer nok en Mantelsæk). Er De her endnu? — Jeg tænkte De var alt om Bord.

Ludvig. Paa det du desto sikrere kunde pakke dig bort med min Garderobe?

Henrik. Vilde det ikke være ganske vel tænkt af mig? Blev ikke saa Deres Byrde lettere og min tungere? Og er det ikke saaledes i denne Verden, at den eene maae hielpes den anden at bære?

Ludvig. Menneſke! Hvor du endnu kan spase! —

Henrik. Et tungt Sind gjør tung til Guds, og vi maae nu være lette til Guds, i Fald vore Kreditorer ikke ſkal naae os.

Ludvig. Men Henrik! dersom min Plan med Engelländerinden —

Henrik. Narrerie! — for at indtage den Kone maatte De viſe Dem fra en ganske anden Side. — Endog ſom en virkelig riig Baron havde De intet udrettet. — Derfor afſtød — afſtød! —

Ludvig. Du har dog ikke glemt noget? —

Henrik. Nei, intet uden en temmelig Portion ubetalte Regninger; ikke engang en Møl ſkal kunne gotte ſig med vort Eſterladenſkab. — Vie lide — Jeg maae lukke Døren i Laas; det tomme Hul kunne foraaſage ubehagelige Tanker.

Ludvig (i det han gaaer). Jeg gaaer til Tyrkiet og bliver en anden Bonneval.

Henrik (har taget Mantelsækkene og følger efter ham). Jeg gaaer til Eldorado, og ſamler Flinteſtone.

Undet Dyrin.

Den gamle Richard kommer ud af Hytten.

Nei, jeg kan ikke sove, da min syge Ludvig hele Natten ligger og trækkes med Feberen. Sid de stakkels Skibbrudne, som jeg hørte snakke inde i Fisserens Stue, vilde benytte sig af min Seng; jeg vil imidlertid bede for Ludvig. — Det gryer ad Dag, her er endnu ganske stille paa Gaderne, et eneste Trin lyder fra den ene Ende af Byen til den anden; det er som alting var dødt, saa høitideligt, og Skinnet af Morgenrødens første Straale — O! det giver ret inderlig Andagt til Bøn! — Jeg vil sætte mig her (Sætter sig paa Villas get uden for Amalies Huus, og venter til det bliver Ivs Dag.) og lure efter enhver Skygge, som jeg kan see vandre bag Gardinerne. — Det er en rolig Morgen efter en stormende Nat! Et Billede af vort Liv! Ak ja! jeg har ogsaa mange Gange seet min Soel staae op, og gaae ned, og derfor har jeg nu Tillid til Gud. Saa frisk og skion som hiin Morgenrøde, var min Ludvig, da jeg slap ham af mine Arme; bleg og afpillet skal jeg nu finde ham igien. — Laalmodighed! indfaldne Kinder fyldest ud igien, matte hule Dine straale igien; dersom Sielen bare ikke skranter, for den hjælper ingen Læge. — Gud! lad med Morgenduggen neddrøppe Lægedom til ham! — Det begynder at blive levende i Byen. Jeg kan høre en Smed arbejde langt borte, og jeg hører en Brøndvippe knarke. Klid og Kummer ere dog altid de, det staae tidligst op. See! den gamle Fisser.

Tredie Dyrin.

Richard, den gamle Fisker sætter sig udenfor
sin Dør, flækker paa sit Garn og synger.

Sit Garn enhver i Verden har;

At fiske hver sig foretaer;

Et Qvindegarn er sminket Kind,

Og søde Ord, og Pengekrin.

Et Fyrstegarn er Ordensbaand;

Hvad fører vel Soldatens Haand?

Om Herrens Garn han aldrig saae,

Hvor vilde han for andre slaae?

I Elskovsgarn der sværges Troe:

Bed Smigger sidder man i Roe

Bed Stores Bord, og fraadser frisk!

Men jeg — jeg fanger bare Fisk.

Richard. Gud give jer en god Morgen,
gode Gamle!

Fiskeren (lægger sit Garn tilside, og kommer frem).
Hvad? — Ja, saa sandt jeg lever! — jeg tænkte,
I sov endnu i jer søde Roe. — Hvi forlader I
saadan jer Seng, og sætter jer der paa denne
haarde Steen? I har dog Hvile nodig?

Richard. Hvile? Gode Gamle, jeg veed
ikke af nogen at sige. Mit Hierte ængstes af kjer-
lige Bekymringer. I er jo og Fader, I maae
vide, hvordan det er med En, naar man længes
efter sit Barn.

Fiske,

Fisſeren. Ja, det ſkulde jeg troe. Men det er endnu ſaa tidlig. Bedre var det, I ſov forſt ud, og ledte ſiden jeres Søn op.

Richard. Ak, jeg har alt fundet ham, gode Mand — men jeg kan ikke komme til at tale med ham, den ſtakkels Dreng er ſyg.

Fisſeren. Det gjør mig ondt, ſtakkels Herre! Vie nu bare til det ret er Dag, ſaa vil jeg følge jer. I er ſvag, og kan taale at have En med jer.

Richard. I ſkal have Tak. Men jeg har ikke langt til ham. Deroore i det Huus —

Fisſeren. Der, jeres Søn? — Ak, du gode Gud!

Richard. I ſeer ſaa bedrøvet paa mig? I veed da ogsaa, at han er ſyg? — Det er vel meget ſlet med ham?

Fisſeren. Ja mæn er det ſlet med ham.

Richard. O Gud!

Fisſeren. Det vil ſnart være ude med ham.

Richard. Ulykkelige Fader, ſaa ſkulde jeg da komme for at lukke hans Dine?

Fisſeren. Lukke hans Dine?

Richard. Ja, denne elendige Trøſt vil man dog ikke nægte mig. Jeg maae derind.

Fisſeren. Jeg forſtaaer jer ikke, gode Herre! Jer Søn er ikke ſyg.

Richard. Ikke ſyg?

Fisſeren. I det mindſte ikke paa Legemet!

Richard. Ikke paa Legemet? Hvad vil det ſige? — I Aftes ſilde var jeg ved Døren; man viſer mig af, man ſiger mig, det vilde virke for hæſtigt paa ham at ſee mig.

Fisſe.

Fisſeren. Sy! det var alt for ſlem. —

Richard (ængſtlig). Tael, tael!

Fisſeren. Jeres Søn duer ikke, gode Herrel! Jeg veed hele hans Levnetsløb. En gammel troe Diener, ſom han for nogle Uger ſiden jagede paa Døren, fordi han var for ærlig til ham, har fortalt mig det altsammen.

Richard. Det var viſt min gode Joſef?

Fisſeren. Rigtig; ſaadan hed han. Vi levede ſom gode Naboer, ſladdrede mangen Aften med hinanden. Taarene ſtode ham altid i Øinene, naar han talte om det liderlige Huus, de holdte derinde. Der er en Skurk i Huſet, ved Navn Henrik, han er jeres Søns hele Ulykke, han forfører ham til alt det Onde.

Richard. Han? Er det min Tak for mine Belgierninger?

Fisſeren. Det ſagde den gamle Joſef ogsaa. Jeres Søn forlod jer ikke for ſat lette jer Byrden, men fordi det begyndte at blive lidt knapt hos jer. Med de Penge, I gav ham, gik han til Spaa; høit Spil lokkede ham, Diævelen lod ham vinde, inden fire Uger var han en Spiller.

Richard. Ak! ſaa har han ſat ſin gamle Faders Rolighed paa et Kort — og tabt.

Fisſeren. I Begyndelſen gik det got, det er juſt galt; hvor kom ellers de mange onde Menneſker fra, naar det Onde ikke i Begyndelſen pleiede at gelinge? Han ſkal have vundet en 8 til 9 tusende Daler.

Richard. Otte Ni tusend Daler? Og mig ſendte ham intet?

Fisken. Han sværmede fra et Sted til et andet.

Richard. Og mig skrev han ikke engang til.

Fisken. Her har han nu været over Aar og Dag. Kierlighed holder ham her, som han siger.

Richard. Uden Lov! et slet Fruentimmer?

Fisken. Nei, det skal være en brav Kone, en Enke, en Engelländerinde. Men, som den gamle Josef sagde, vil hun ikke have ham, og deri har hun ganske Ret. Maaskee han vilde heller ikke have hende, hvis det ikke var gaaet Krebsgang med ham.

Richard. Alting borte igjen.

Fisken. Saadan Velstand bringer ingen Lykke. Sviret og spillet alting bort. Henrik, den listige Spidsbube, hielper til at bestiale ham.

Richard. Og i Aftes var han hjemme?

Fisken. Ja rigtig, og har drukket og spillet hele Natten.

Richard. O jeg arme Fader, jeg vil tigge mig hjem igjen, og der lade mig begrave hos min gode Kone. Ja, jeg vil afsted; Jorden brænder under mig. Men Skipperen, der bragte mig hertil, skylder jeg endnu tretten Daler, og har ikke en Skilling. Havde J ikke været, havde jeg maattet gaae hungrig til Sengs i Aftes.

Fisken. Tretten Daler? Al jeg fattige Mand! Her er tre Mark, alle de Penge jeg har — Tag til Takke med dem.

Richard. Gud velsigne dig, men jeg . . .

Fisken. Forsmaaee ikke min Fattigdom! Jeg beder jer.

Richard. Nei, gode Gamle, jeg vil tage dem, siden det vil frænke jer, om jeg afflog det.

Fisferen. O, hvilken Glæde, at giøre vel! Der var ingen Riig til, dersom den Rige kunde føle det. Nu vil jeg løbe hele Byen om og tigge de tretten Daler sammen for jer. Gud være hos jer.

Fjerde Optrin.

Den gamle Richard allene.

Nei, den der i sin Nød har en Ven at troste sig, er ikke forladt af Stiebnen. Riig eller fattig, i Pialter eller Silke, altid er en Vens Blik fuldt af Trost. Hielp mig kan du ikke, gode Gamle, men vederqvæget mig har du. (Falder hen i mørke Betragtninger.) Georg! Georg! det har jeg fortient for din Skyld; kunde du see, hvor din Broder tusindfold giengielder mig den Haardhed, hvormed jeg drev dig ud i den vide Verden. Saaledes som jeg her er, fremmed og uden Hielp, har du maaskee maattet vandre under en fremmed Himmelegn. — O, gid min Velsignelse kunde komme over dig, som din Forbandelse kommer over mig! — Jeg er meget mat — denne Samtale har udtomt mine sidste Kræfter. (Synker ned paa Banken ved Amalias Huus.) Ak, jeg er saare mat — Hvad er det — at mine Dine falde til — og jeg dog ikke kan sove —

(Han falder hen til dyt Tungstundighed, og lukker Øinene.)

Femte Optrin.

Georg kommer ud af Hytten uden at blive
Richard vaer.

Jeg er da nu igien lige saa langt som for ti
Aar siden, da jeg forlod mit Fædreneland. Nei,
den Gang var jeg ti Aar yngre, og det er meget.
Den Gang kunde jeg ogsaa betale min Reise til
Vestindien; i Dag har jeg ikke saa meget, at jeg
kan betale min Reise til de Dødes Rige. Dog
Klagen og Hylen gjør det slet ikke bedre; jeg er
dog kun 33 Aar gammel; hvad der vilde trykke
Oldingen, ryster Manden af sig. — — En skøn
Morgen, intet Spor af Uveiret i Aftes. Hvor-
for skal allene mit Ansigt have Spor af min Ulykke
i Aftes? Hvor der er Kraft, der er endnu Hielp.
Jeg vil arbeide, jeg vil vel slaae mig igiennem.
Men hvorledes? Til Bremen til min Fader?
Nei. Det var min Yndlingsplan, saalænge jeg
havde Penge, at jeg vilde stille mig hen for ham
og sige: Nu, Fader! er jeg jer nu værd? Den
sovnige Georg, som J altid kaldte ham, har for-
hvervet sig sit ærlige Udkomme; Glid har gjort
ham Genie undværligt. Men saaledes — strax
ved min første Ankomst at fordre Velgierninger
af ham — nei, det kan jeg ikke! — Her hos
min Broder? — Jeg veed jo ikke engang ret,
om han er min Broder? Og forudsat, han er
det, er han da og et Menneſte, man kan være
forbunden? — Nei, hos sin Familie maae man
sidst søge Hielp. Der findes dog nogen i Verden,
som kan bruge en øvet Karl til sine Forretninger.
Her i Byen boe en Mængde Kiøbmænd; jeg har
endog

endog selv en Korrespondent her. Ham vil jeg lede op, naar det bliver bedre op ad Dagen; han skal hielppe mig med Raad og Daad — (I det han taler, vender han sig af en Hændelse til den Side, hvor den Gamle sidder.) Gud! hvad seer jeg? (Ophold. Derpaa hurtig.) Min Fader! (Ophold. Derpaa seer han den Gamle stivt i Ansigtet, og vender sig bevæget fra ham.) Min Fader! o min gamle Fader! Hvad er det? — Hvor kommer den gamle Mand her? — Og her paa denne Bænk? — Er det Huus, min Broder boer i, hans? — Hvorfor er han reist fra Bremen? — Har han etableret sig her? — Dog, hans Ud-vortes synes at forkynde Mangel. Og hans Slummer her paa denne Bænk? Hvad skal jeg tænke derom? — (Saaer nærmere.) Hans Haar er blevet graat, hans Kinder indfaldne, hans Hænder tørre. O, han maae have haft megen Kummer. Dersom bare Tanken om hans Georg ikke har været ham en Rebredelse; mit Hierte har tilgivet ham. — — Hvad skal jeg giøre? Waagne ham? — Nei, jeg bliver her og venter til hans Søn er forbi. — Mon han endnu kan kiende mig? Ti Mars Kraværelse, mangan vaagen Nat fuld af Sorger har forandret mit Ansigt. — Skal jeg, naar han vaagner, kaste mig for hans Fødder, og stamme Navnet Fader? Eller skal jeg prøve paa at byde over mit Hierte? — Ja, jeg vil give Alt paa Naturens Stemme i hans.

Richard (skarer forskrækket op og vaagner). Hu, det var en slem Drøm. Min Søn Georg stod for mig, bleg og kraftesløs; et huult straffende Blik — Hu! det var en slem Drøm.

Georg. Gode Gamle! I sidder der i Solen, I faaer Hovedpine.

Richard. Hovedpine, min Herre? Min Smule Hierne har Ulykken borttorret.

Georg. I er ulykkelig, ærbørdige Gamle?

Richard. Har De seet Sørgespillet, Kong Lear? Gud bevare Dem for hans Skiebne! — Mit Hoved bliver meget soagt.

Georg. Skulde jeres egne Børn —

Richard. Jeg har havt to Sønner.

Georg. Og begge de to —

Richard. Nei, ikke begge! Georg fortjener ikke at lastes. Jeg forstodte ham, og hans Broder forstoder mig, det er Guds retfærdige Straf! — O min Søn Georg! kunde jeg kun see dig en Gang førend jeg dør! — Kunde jeg kun anraabe dig om Forladelse for min Haardhed, med den sidste Taare, som kan presses ud af disse fortorrede Dine — og velsigne dig —

Georg (ved hans Fodder) Velsign mig, min Fader, velsign jeres Søn Georg!

Richard (Kiender Kiæloende sin Søn; vil trykke ham til Hjerte, og falder asmægtig tilbage).

Georg. Gud! Det var for hastig jeg aabenbarede mig for ham. Fader! Fader! — (Mod Hynten) Kury! Kury! — Han dør — af! hvad har jeg gjort! (Søger at bringe den Gamle til Gode)

Richard (Kommer sig lidt efter lidt).

Georg (styrter i hans Arme).

Richard (trykker ham til sig, slipper ham igien Kiæloende, og falder paa Knæ med oprakte Hænder). Tilgivelse, min Søn, Tilgivelse.

Georg (prober forgiebes paa at løfte ham op, og knæler ved Siden af ham) Gode Fader, intet om det Forbigangne. — Deres Velsignelse!

Richard (lægger Hænderne paa ham). Dig velsigne den Gud, i hvis Magt det staaer at belønne sønlig Kierlighed. Han velsigne dig, som han tilgiver mig.

Georg (løfter Oldingen op og sætter ham paa Bænken). Forglemt er al min Elendighed! forglemt er den lange taares Prøvetid! jeg har min Faders Kierlighed igien. Jeg er lykkelig og glad; min Faders Velsignelse hviler over mig! jeg er rrig! jeg bytter ikke med nogen Konge.

Richard. Sæt dig hos mig, Georg! at jeg kan see paa dig, og finde din Moders Træk i dit Ansigt. — Ja, det er dig, det er min gode Frederikes Die, hele hendes blide Blik! Gud! hvor var det mueligt, at saadan en fortræffelig Kone ogsaa kunde blive Moder til et Uhyre? Ak! de vederqvægende og ormsstinkne Frugter vore paa eet Træ. Din Broder — eller hvorledes? Veed du det maaskee alt? — Jeg finder dig her? Hvorledes og hvorfor finder jeg dig her? Har du og hjemme i det Huus derovre?

Georg. Nei, min Fader! Det er først nogle Timer siden jeg kom her til Byen.

Richard. Gud være lovet! Du giver mig Livet igien.

Georg. Men min Broder? — De vilde talt om min Broder?

Richard. Han fortæner ikke, at vi ber smitter dette glade Nidlik med hans Navn. Han —

jeg

jeg vil samle alle hans Forbrydelser i et Ord —
Han foragter sin Fader.

Georg. Jeg gyser; men er De og vis paa det, fiere Fader?

Richard. Anklager nogen Fader sit Barn, førend han er vis paa hans Forbrydelse? Halvfjerdsfindstuyve Mile reiser jeg fattige, til Grunde ødelagte Mand, hertil, fordi jeg hørte, det gif min Ludvig vel, og fordi jeg tænkte, det vilde gaae ham bedre, naar han kunde deele med sin gamle Fader. I Storm og Uveir gif jeg i Aftes sildig til hans Dør, og blev viist bort. Spillere og Spidsbuber mælde sig og indlades. — Jeg hungrer og de fraadse. Mig siger man, min Søn er syg; jeg beder og han synder. Med et Ord, Georg: Her er din Broders Huus, og her sidder din Fader under aaben Himmel uden Huuslye.

Georg. Ha! det er skammelig. (Springer op.)
Jeg vil ind —

Richard. Bliv! hans Forbrydelse er for stor. Gud allene kan straffe den! Jeg stiller min Sag for Gud! Jeg vil tilbage til mit Fødeland. Reis med, fiere Søn! Vil du?

Georg. O med Glæde.

Richard. Hvor kommer du fra?

Georg. Fra Vestindien.

Richard. Bist nok ikke med tomme Hænder?

Georg. Gud havde velsignet min Flid, men Bølgerne har oplslugt Frugterne deraf.

Richard. Det er ilde. — Dog, ieg har dig igien; jeg trykker igien en Søn til mit Hierte; jeg er ikke fattig. See kun til, vi kommer herfra; thi her gider jeg slet ikke været.

Georg. Jeg reiser med Dem, saasnart De vil.

Richard. Saa er der Skipperen, som bragte mig herover, en slem uhoeflig Mand, ham skylder jeg endnu 13 Daler, og har ikke 13 Skilling; thi jeg tænkte at finde meget her. Kan du nu skaffe denne strange Kreditor betalt, saa vil jeg strax forlade Byen.

Georg. Tretten Daler?

Richard. Ja, saa meget har du dog vel ræddet?

Georg. Af, gode Fader! ikke en Skilling har jeg ræddet.

Richard. Ikke? — Forsynet prøver mig haardt.

Georg. Ja, meget haardt. Min Smule Rigdom kan jeg undvære, men Glæden, at kunne hielpe en Fader, skal jeg ogsaa undvære? Taalmodighed! Jeg har en Korrespondent, som i alle sine Breve kaldte mig Ven; han er mig forbunden for mangen lille Tjeneste, mangen lille Fordeel, han skal i Dag giengielde mig det med Rente. 13 Daler er lidt for ham, men uendelig meget for mig. O, for mig selv havde jeg ikke kundet betle! Jeg iiler til ham — Men lade Dem her saa allene. — Kury! Kury! — Jeg vil foresille Dem et Menneffe, som jeg fra min Slave har gjort til min Ven. Hans Ansigt er sort som Kul, men hans Siel er hvid som en Cherubs Klædebon. (Raaber mod Hytten.) Kury! Kury!

Siette Dyrin.

Kury, de Forrige.

Kury (gæbende). Jeg er her alt.

Georg. Kom her, kiere Kury! Sov en anden Gang længere; kom og omfavn denne Oldings Knæ, det er min Fader.

Kury. Jeres Fader? (Han knæler ned for dem Gamle, og sætter hans Fod paa sit Hoved; den gamle

Richard (rækker ham sin Haand).

Kury (kysser den).

Georg. Jeg maae ud i Byen; jeg betroer ham til dig; gaae ikke fra hans Side.

Kury. For skal man stille Lovinden fra sine Unger.

Georg (Kønder sig bort).

Syvende Dyrin.

Richard Besterland, Kury.

Kury. I er hans Fader? Det glæder mig. See, hvorledes den store Mand ved en Soelstraale udrydder Virkningen af ethvert Lyn, som blinkede afvigte Nat. — Min gode Herre er ogsaa blevet glad og vel til Mode. Hvor mon han gif hen?

Richard. Til en af sine Venner, for at faae Penge. — Har du længe været hos min Søn?

Kury. I syv Aar. Han løste mig ud af et haardt Slaverie, mig og fem af mine Kamerader. Ak! han har altid meent det got med os. Et Par Aar efter hinanden straffede den store Mand

Landet

Landet med Misvæxt; mange af de andres Slaver
sultede ihjel, hos os var der fuldt op. Og da
han nu solgte den smukke Plantage for at drage
til sit Fædrenesland, da skulde I hørt en Hylen og
en Tuden. Ja, saadan en Herre faaer de vist
heller aldrig igien.

Richard. Siig mig, Kury, har han no-
gensinde talt om sin Fader til dig?

Kury. Ofte, meget ofte.

Richard. Og altid med en Forbandelse?

Kury. Sy Herre! Vi har en Papagsie,
ham skulde I see, det er det eeneste vi ræddede i
Skibbruddet. Min Herre har selv opfodt ham,
og lært ham at sige allehaande Ting. For Exem-
pel: Beed Georg! fat Mod! beed for din Fader!
Naar han heele Dagen havde gaaet og arbeidet,
og om Aftenen kom hjem, raabte Fuglen til ham:
Beed Georg! beed for din Fader! Da har jeg
tidt seet, hvordan han faldt paa Knæ, og bad
den store Mand velsigne jer.

Richard. Det er nok! Du saarer og glæ-
der mit Hierte. Ak! Kury! jeg havde en Søn
endnu.

Kury. En endnu? Er han død.

Richard. Gud give han var, saa torde jeg
endnu elske ham. Han er blevet fremmed for mit
Hierte. Han forstøder og foragter mig.

Kury. Sy!

Richard. (Torrer sine Dine).

Kury. Jeg vilde ikke have saadanne Taarer
paa min Siel, jeg tænker, de maae brænde som
Middagssofen under Linien.

Richard. Han lever herlig og i Glæde.

Kury. Saa? Mon det ogsaa vil vare længe. Jeg tænker altid, Himlen maae vare nok saa klar, Skurken horer dog altid Tordenen langt borte og skælver for den. — Græd ikke, gamle Herre! Jeres Taarer vil hverken forbedre eller dræbe ham. Kom med mig ind i denne Hytte, her gabe de Forbigaaende paa os. Der boer en fattig Mand med et rigt Hierte. Han vil vederqvæge jer med en Taar Rum, og saa kan I maafee slumre lidt til min Herre kommer.

Richard. Af Kury! findes der og saadanne unaturlige Sønner i Afrika og Amerika?

Kury. Nei Herre! i Afrika ikke. Men i Amerika skal boe et Folk, som slaaer sine Oldinger ihjel, naar de ikke mere kan komme afftæd, og tage i Forveien den kierligste Affted med dem.

Richard. Langt heller, Kury! Ti Gange hellere et Kys paa Faderens Mund og en Køl paa hans Hierneskal, end at lide tusindfold Død. Af, den første Taare, jeg har grædt, var en ulykkelig Faders Taare. (Han gaar ind i Hytten.)

Ottende Optrin.

Kury allene.

Kury (seer efter ham). Jeg vilde ikke have saadanne Taarer paa min Siel. — Er det det Land, hvor Menneskene ere frie? Ikke Slaver af Herrens, men tifold Slaver af deres Lyster? Store Land! ophold mig i min slaviske Tænkesaabel. Varmt er det Land, jeg er født i, raae ere mit Folks

Folks Sæder; men saadanne Lærere har jeg aldrig der seet nogen græde.

Miende Dyrin.

Georg og Kury.

Georg (medtaget og bedrovet). Hoor har du gjort af min Fader?

Kury. Jeg bragte ham ind i Hytten.

Georg. Kury, jeg behøver 13 Daler.

Kstry. Jeg har ikke en Skilling.

Georg. Det veed jeg. Men Pengene skal frem, om vi og skal kradse dem op af Jorden.

Kury. Var jeres Ven da og saadan en Slyngel, og lod jer gaae hielpeløs fra sig? Ja, Herre! en god Kilde erkjender man kun, naar det er et tørt Kar.

Georg. Du gjør ham Uret, han er død for nogle Dage siden; jeg fandt hans Enke i Sorg og Lærere.

Kury. Er han død? Ja, saa er Skylden ikke hans. Men mere ubeleiligt kunde han da ikke heller døe. (Han betænker sig et Øieblik.) Veed I hvad, Herre! Sælg mig.

Georg. Hv, Kury! jeg driver ikke Menneskehandel; du er i et frit Land, og hvad der er mere end det, du er min Ven.

Kury. Just derfor. Jeres Fiende vilde ikke lade sig sælge for jer.

Georg. Ikke et Ord mere derom! — Jeg behøver kun lidt; tretten Daler, for at betale en urolig Kreditor. — Der falder mig noget ind.

Løb og hent vor Papagoie. Byen er stor, der er
 Narre nok i den, som gierne kaste nogle Dukater
 bort, for at have den Fornøielse at sætte en broget
 fladdrende Fugl i Vinduet. Thi det horer med
 til den gode Tone. Gaae, byd den Gal, men
 ikke en Skilling under tretten Daler.

Kury. Na, du gode Gud! min Jafko; hel-
 ler vilde jeg sælge Trøien af Kroppen.

Georg. Jeg ogsaa. Men den giver ingen
 os noget for.

Kury. Fuglen er det eeneste vi har tilbage.

Georg. Just derfor horee den min Fa-
 der til.

Kury. Han har altid spiiist mig af Munden.

Georg. Min Fader hunger.

Kury. Nu, saa far vel, tiere Jafko! du
 kan maaskee komme i de Hænder, du faaer mere
 Sukker og Mandler af, end af mine; men ingen
 vil holde saa meget af dig, som jeg.

Georg. Mit Hierte hænger og ved den
 Fugl. Han har skaffet mig mangen uskyldig Blø-
 de. Dog det maae saa være. Kom.

Kury. Stakkels Jafko, lev vel!

(Begge gaae ind i Hytten.)

E r s t e A k t .

Første Dyrin.

Amalie, siden Betty.

Betty (kommer ud og dækker Theebordet, strax derefter.

Amalie (i en smuk Negligee, hun sætter sig ved Theebordet, skænker og drikker).

Betty (klarer Smorrebrød).

Amalie. Theen duer ikke.

Betty. Den duer aldrig, naar Mylady er fortrædelig.

Amalie. Saa? Er jeg da fortrædelig? Og hvorover da?

Betty. Nei, det just ikke, men —

Amalie. Jeg spørger, hvorfor du troer jeg er fortrædelig?

Betty. Jh nu, enten veed De det alt, og saa behøver jeg ikke at sige Dem det; eller De er fortrædelig, uden at De selv veed det, hvorfor og hvorover skal jeg strax sige Dem.

Amalie. Du gjør mig ordentlig nysgierrig.

Betty. De er forelsket.

Amalie. I din Kat?

Betty. I Baron Vesterland.

Amalie. Virkelig? Har du fort paa hvidt derfor?

Betty.

Betty. Ih nu, hvem vil ogsaa see paa Ansigtet hos et Mandfolk? Og saa meget brun er han dog ikke helltr.

Amalie. Jeg var tilfreds din Mund var lige saa tæt lukket som dit Ore.

Betty. Ja vist er det bedst at lukke i Tordenveir, helst saadant Veir, som det var i Nat.

Amalie. Du snakker om i Nat? Og alligevel forstyrrede Tordenen mindre min Svov, end den Suus og Duus derovre. Der horte jeg dem synge, jubilere og klinkke med Glassene. Det var ligesom de havde bestilt Tordenen til at akkompagnere ved Skaalerne i Stedet for Pauker.

Betty. Jeg kan ikke lide Pauker.

Amalie. Det er dog underligt. Det er dog det eneste Instrument, du kan høre.

Betty. Nei, Vokalmusik, den priser jeg.

Amalie. I London, ikke sandt? Naar Handels Messiervarter foreviges af ni hundrede Kunstnere? Der strække netop dine Dren til.

Betty. O ja, dersom min Formue kunde strække til, saa —

Amalie. Ha, ha, ha! Det loierligste Menneske i Verden. Men med alt det meget feedommeligt, naar man har det daglig. Og nu ligeledes en Mand, som man og daglig har og ikke har, og som man saa sielden behøver.

Betty (som meget noie bar hort efter). Altsaa behøver man ham dog undertiden?

Amalie. O ja, for Exempel i Tordenveirret forgangen Nat for at læse os et Vers for af en Psalmebog.

Betty.

Betty. Kun i Tordenseir? Ak Mylady! Der gives mangt et Uveir i det menneskelige Liv, hvor det gior en saa gøt, at man kan lukke sine Dine i en Dens Arme, naar det lyner.

Amalie. See engang! det du sagde der var ikke saa dumt. Ak ja, at nyde allene og lide allene er lige bedrøveligt. Jeg er ung nok til at føle, at jeg mangler Kierlighed, men jeg er gammel nok til at begribe, at Kierlighed uden Hoiagtelse er blot et vakkert Barn, som man vel en Times Tid kan lege med, men siden lader det løbe, og i det høieste raaber efter det: kom snart igien, min søde Slut.

Betty (seer sig om). Hvor er han da?

Amalie. Er det vel min Skyld, at jeg ikke har fundet, hvad jeg har søgt? Er det min Skyld, at der gives saa mange Menneker i Verden, som man blot kan elske?

Betty (assides) Hun bevæger Munden, jeg mærker hun snakker, men ikke med mig.

Amalie. Jeg har hverken Forældre eller Formynder, som kan ledsage min Ungdom; saa maae jeg da vel giøre Fornuften til min Formynder. Den vil jeg sende ud for at vælge mig en Mage; Hiertet vil jeg give den med til Spvartning.

Andet Dyrin.

De Forrige, Kury med Papagoien.

Kury. Papagoier, Papagoier! Køb, hvem der vil købe.

Betty. Hu! han er sort.

Amalie.

Amalie. Kan han snakke?

Fury. O ja, han sladdrer fra Morgen til Aften.

Amalie. Hvor meget vil du have for den?

Fury. Tre Louisdorer.

Betty. Er du gal? Her kan man jo købe en Papagsie for to Dukater.

Fury. Det er mere, end jeg vilde give for dig, og mindre end en eneste Fær af min Papagsie er værd.

Betty. Du er meget høflig.

Fury. Man kan ikke være alting paa en Gang, jeg er ærlig. — Vil I købe, smukke Frue? Jeg har Hastværk. Kan I undvære Penge, saa gjør det kun, jeg sælger jer noget, som er hundrede Daler værd, Papagsien giver jeg jer oven i Kjøbet.

Amalie. Og det er?

Fury. Den Glæde at have gjort en Begierning.

Amalie. Du gefaller mig. Kom, jeg vil kve dig Pengene.

Fury. Nu, gode Taks, kiere Landsmand, i Dag sees vi sidste Gang. Lev vel. Før dig got op, gjør din Opdragelse ingen Skam.

(Han følger efter Amalie ind i Huset.)

Tredie Optrin.

Betty allene.

Det er nu igien et Jndfald! — Hvad giælder, hun kjober Fuglen, for i Morgen at sætte den

den paa Pension hos en medlidende Siel. — Altid siger hun, Betty! du har Luner, og hun er dog selv sat sammen af Luner. Naar hun hører fortælle om noget Stort og Udmærket, saa komme Taarene hende strax i Øinene, og da er hun i Almindelighed nær ved at gjøre en dum Streg. I slige Tilfælde tænker hun ofte hverken paa Stand eller Rion. Hendes Bevaagenhed kan man vinde ved Bagateller og forspilde ved Bagateller. To Gange har hun alt været i Færd med at gjøre gode Partier, den ene Elsker var en Lord, han behagede hende fordi han græd i et Sørgeespil; og hun gav ham Afsked, fordi han, da han en Dag var kiørt ud i sin Kabriolet, havde pidsket lidt paa sine Heste. Du gooe Gud! Og han pidskede dog for at behage hende. — Nu vil jeg spørge: Har Betty saadanne Luner? Den anden var en riig Baronet; da man engang samlede Penge til en afbrændt Bonde, kastede han sin hele Pung i Hatten. Vips! havde han hendes Hierte; siden fik hun at vide, han havde jaget en gammel troe Tiener paa Døren, der havde tient hans Fader i tyve Aar. Svup! gav hun ham Kurven. — Har Betty saadanne Luner? En anden Gang vilde hun endelig giøtet sig med en fattig Soelientenant, fordi han med største Fare havde ræddet en frugtsommelig Kones Liv, da hun var faldet i Vandet. Til al Lykke blev den unge Hr. Lieutenant hurtig udkommanderet med Eskadren. — Har Betty saadanne Luner? Der kommer han igien. Det maae dog være besynderligt, at have saadan en sort Mand. Jeg maae dog sladdre lidt med den Krabat. (Svit.) Hør lldt, du Sorte! Fierde?

Fjerde Optrin.

Kury og Betty.

Kury (tæller Pengene, han har faaet, i sin Haand).

Betty. Er du gift?

Kury (beseer Præget paa Pengene). Det er et Fruentimmer.

Betty. Rigtig nok, din Kar, med et Fruentimmer. Givter Mandfolk sig med hinanden i jeres Land?

Kury. Det Solo synes mig at være af slet Gehalt. Næsen er saa rød.

Betty. Hvad, det skal en Skielm sige om mig. Tænker du kanskee, det er min Naade at lige for dybt i Glasset?

Kury. Hvis Billede kan dog dette være? Fruentimmeret er smukt nok.

Betty (bryster sig). Man har konserveret sig.

Kury. Der staaer noget skrevet. Jeg maae dog see, om jeg ikke har glemt hvad jeg har lært at læse. (Vogstaverer.) E — li — sa — beth.

Betty. Ja, saa hedder jeg, men for Kortheds Skyld kalder man mig Betty.

Kury (i det han putter Pengene i Lommen). Hvad pokker sladderer du? Enten er hun gal eller døv. Far vel!

Betty (holder paa ham). Nei, det har vi ikke væddet om.

Kury. Vi har slet ikke væddet.

Betty. Men vi vil vædde.

Kury. Hvorom?

Betty. At du bliver forlibt i mig.

Kury. Jeg? — Hahaha! ja, var du i Afrika.

Betty.

Betty. Ih nu, var det bare ikke saa langt. Imidlertid, hvad Himlen engang har besluttet —

Kury. Skinnende sort som Ibenholt —

Betty. Det overseer jeg —

Kury. Men jeg ikke.

Betty. Du er alt for beskedent. Dersom jeg bare er smuk nok til dig.

Kury. Hu! Munden —

Betty (stærper Munden sammen). Munden? Er den ikke lille nok?

Kury. Just derfor. Bred maae den være, og Læberne tykke

Betty. Vi forstaae ikke hwerandre.

Kury. Det kommer ogsaa mig saaledes for, derfor gaaer jeg.

Betty. Saa vie dog, jeg har endnu saa meget at sige dig.

Kury. Og jeg har intet at svare dig; thi var du sortere end du er hvid, og havde du bare Begreb om en Næse og Læber, som Leverpølsler; saa gaaer dog min Herre for alting. (Gaaer.)

Betty. Hvad sladdrer det anderlige Menneske? Begreb om en Næse? Læber som Leverpølsler? Mener han mig? Har han Lyst at sole mine Negle i sine krusede Lokker?

Femte Optrin.

Amalie, Betty.

Amalie (hastig). Betty! Betty! løb efter ham. Bring ham tilbage! jeg maae tale med ham.

Betty.

Betty. Hvorom? Hvorom?
 Amalie. Det skal du siden faae at høre —
 Afsted! hurtig!

Betty. Men om han nu ikke vil komme?

Amalie. Saa lov ham Penge.

Betty (I det hun gaar). Jeg troer saasandtten
 hun har forelsket sig i den Sorte.

Siette Dptrin.

Amalie allene.

Den besynderligste Papagøie, jeg har hørt
 snakke. Beed Georg! beed for din Fader, raa-
 ber han ganske tydelig. Det betyder vist noget,
 som jeg maae see at faae oplost. Hvo der istæ-
 densfor! Hvem der? Gode Ven! og andet sligt,
 lærer en Papagøie en Formaning til Bøn, han
 maae have sine særdeles Aarsager derfor. Raabte
 Fuglen kun: Beed Georg! saa vilde jeg troe,
 den havde hørt en Dvæker til; men beed for din
 Fader; hvorfor just for hans Fader?

Syvende Dptrin.

Amalie, Kury og Betty.

Kury. Hvad vil I, smukke Frue? Jeg
 har megen Hast.

Amalie. Hvorfor saadan Hast?

Kury. I dette Ditblik græder maaskee en
 Fader om sin Sønns Hals, og Kury, det dumme
 Menneffe, kan hjælpe og kommer ikke.

Amalie.

Amalie. Du kan hielpe? Hvordan det?

Fury. Underlige Spørgsmaal! Med denne
Pung.

Amalie. Du gior mig mere og mere nysgier-
rig. Hvad er det for en Fugl, du har søgt mig?

Fury. Den skønneste Fugl, der er til.
Han er født paa St. Domingo, ikke mere end
fys Aar gammel, og kan endnu leve hundrede Aar,
snakker Tydsk, spiser Mandler, lader sig gierne
fløe i Hovedet, og bider smaa Børn. Fortry-
der I Kjøbet, saa giv mig ham tilbage; men Pen-
gene saaer I dog ikke igien.

Amalie. Tosse! Fuglen staaer mig an.
Hvem har lært ham at snakke?

Fury. Min Herre?

Amalie. Hvem er din Herre?

Fury. En brav, men ulykkelig Mand.

Amalie. Hans Navn?

Fury. Georg Vesterland.

Amalie (studer). Georg Vesterland? Ba-
ron Vesterland?

Fury. Ikke Baron! Kan man ikke være
brav, uden at være det?

Amalie. O jo. Dyden udstiller ingen Di-
plomer. Har din Herre Paarsørende her i Byen?

Fury. En fattig Fader.

Amalie. Ellers ingen?

Fury. Og en riig Broder.

Amalie. Faderen fattig? Og Broderen
riig? Hvordan gaaer det til?

Fury. Det gaaer saa til, at den Son er
en slet Karl, som lader sin Fader betle. Sag mig
det

det ikke ilde op, smukke Frue, den unge Herre er er maaskee af jeres Bekiendtskab?

Amalie. Ja, ja, jeg kiender ham, men ikke saa got, som du lærer mig at kiende ham. Den stakkels Fader! Men han har jo to Sønner, og jeg haaber, din Herre er sin Broder meget ulig.

Fury. Som jeres Ansigtssfarve er min. Men en god Villie er for nærværende Tid hans hele Rigdom. Naar J engang tager ud paa Rheiden, og det er got Veir, kan J see et Brag staae paa Sandbankerne paa venstre Haand; og naar J seer det, saa tænk: Det var dog haardt, at en god Søn skulde lide Skibbrud tæt ved Havnen, sætte alting til og finde sin Fader ved Bettelstaven.

Amalie. Har J lidt Skibbrud?

Fury. Ja, forrige Nat.

Amalie. Men Papagsien?

Fury. Ja Papagsien? Nu, den saae nok, hvordan den hialp sig igiennem, derfor har den gode Gud sat den et Par Binger paa Kroppen. Da Uveiret brød løs, og Skibet stødte og gik sønder, sloi min stakkels Jabo paa et Stykke af — af Kahyten, som rakte frem over Vandet, og raabte: Bøed Georg! Ja, tænkte jeg, bede har og sin Tid, nu maae vi svømme. Jeg pladskede ham saa nær jeg kunde, fik ham fat i Benene — thi J maae vide, at jeg leder efter min Lige i at svømme — og saaledes bragte jeg ham lykkelig til Land.

Amalie. Og du kunde være saa haardt hjertet at sælge ham.

Fury. Ak! smukke Frue! hvad skal man gjøre. Den Gamle havde intet at spise, og var i tret.

tretten Dalers Gield. Jeg gif i Raad med min Herre, og vi besluttede — nei, han besluttede, jeg har ingen Deel i denne gode Handling — at sælge den stakkels Jafko. Vi græd rigtig nok begge to, da jeg bar ham bort; og Jafko havde vist og grædt, om han kunde græde.

Amalie. Men tale kan han, og hvad betyde de Ord han siger?

Kury. See nu, smukke Frue, min Herre maatte for ti Aar siden forlade sin Faders Huus. Han kom til Jamaica, hvor det i Forstningen gif ham kummerligt nok. Du gode Gud! Han var et Menneſte; havde aldrig fortørnet sin Fader, kom ofte i den Fristelse, at han let kunde forbande ham for sin usforſkyldte Haardhed. Da opdrog han sig denne Papagoie, som i Fortvovleſens mørke Dieblif maatte tilraabe ham: Veed Georg! beed for din Fader.

Amalie *(bevæget)*. Jeg veed nok. Din Herre maae være en fortræffelig Mand.

Kury *(med Fryghed)*. Ja, gode — smukke Frue, det er han.

Amalie. Du vilde vel ikke forlade ham.

Kury. Ikke for alle Golcondas Diamantgruber.

Amalie. Gode Dreng! Papagoien har jeg faaet for alt for got Kiøb. *(Siger ham en Pung fuld af Penge)*. Der, tag det, og gjør dig tilgode derfor.

Kury. Jeg takker, smukke Frue! Jeg er mere end smuk, Jeg er god.

Amalie *(affides)*. Endnu har ingen sagt mig noget saa smiggrende.

Kury.

Kury. Heisa. Jeg løber til min Herre. Han vil gjøre store Dine over den rige Kury. Lev vel, smukke Frue! den store Mand give jer en gylden Stoel i Himlen og en smuk Brudsegng paa Jorden.

Amalie. Endnu et Ord, hvor har I jeres Boepæl?

Kury. Vi har ingen. Den gamle gode Fisker derhenne har taget os til sig. (Løber sin Vej.)

Attende Optrin.

Amalie og Betty.

Amalie (kaster sig paa Banken, og lægger Haanden under Hovedet).

Betty. Hvad mon hun nu vil tage sig for? Af heele Samtalen forstod jeg meget lidt. Et Skibbrud — en gammel Papagsie, der er i Gield — en Faders Huus, der er jaget til Jamaica — det kan Pokkeren ikke blive klog paa.

Amalie. Mine Tanker fare omkring i mit Hoved, som Sneen paa en stormende Winterdag, kun mindre koldt end den.

Betty (for sig selv). Hun taler om Sneen og vi har dog smukt Sommer —

Amalie. Er det Kierlighed til det Besynderlige? Eller er det mit Hierte, som maler mig disse romanagtige Billeder.

Betty. Haha! hun taler i Billeder.

Amalie. Hvad, om jeg var bestemt til at gjøre denne retskafne Mand lykkelig? Hvad, om han

han var bestemt til at give mig mine favre Nar
igien, hvilke jeg har tabt ved Siden af en knur-
vorn Olding?

Betty. Ja, Forstanden har hun tabt,
som jeg synes.

Amalie. Men Lady Bedford og en Betler!
Men en Betler med saadant et Hjerter! — Mit
maae hielpesig med Rang og Rigdom.

Betty. Jeg troer, saasandt, hun vil
giøte sig med den Sorte.

Amalie. Mon han er vel skabt — thi det
er dog altid en Artikel vore Dine spørge om; gaae
forbi Fornuftens Throne og give Efterretning
til vort Hjerter. Ligegyldigt er hans Udseende
mig ikke; men bestemme min Beslutning — nei
det skal det aldrig. Jeg er fornøiet med hans
Dyd. En god Søn er ogsaa en god Egteskælle.
Den saakaldte Baron — det er vist hans Bro-
der. Vel er det, at dette Tilfælde fuldkommen har
lært mig at kiende ham. Han er ikke allene en
Nar, men lastefuld; thi det første Skridt til en
hver stor Forbrydelse er at foragte sine Forældre.
— Lad mig engang see, hvordan jeg nu skal
komme til at lære at kiende min Papagoies Sprog-
mester nøiere. — Lade ham bede til mig? — Det
vil giøre mig forlegen. Jeg vilde hellere ønske,
at han hændelsevis — (Betænker sig.)

Niende Optrin.

De Forrige, den gamle Fisker.

Fiskeren. Na, saa vilde jeg ønske, at I
alle laae paa Havsens Bund, alle I haardhertede
Men.

Mennesker. Lee mig ud kan det Klakeryak, de Rige. Hos saadanne fattige Syndere, som jeg selv er, har jeg dog faaet tre Daler Skrabet sammen. — Hvad skal han med dem?

Amalie. Formodentlig er det den gamle Fisser, der logerer ham. — Gode Ven, er den Hytte der jeres?

Fisseren (for sig selv). Det er ogsaa en riig. — Dersom det ikke var en Grobhed, svarede jeg hende ikke et Ord.

Amalie. Forstod I mig ikke? Er den Hytte der jeres?

Fisseren. Ja, Madam. Jeg er ikke en Stilling skyldig paa den.

Amalie (smilende). Det var ikke det, jeg spurgte om. Man har sagt mig, I har en gammel Mand og hans Søn i Huset?

Fisseren. Deri har man sagt jer Sandhed.

Amalie. Tag jer i Agt, Faer! der er ikke en Smule Gød ved de Folk.

Fisseren. Deri har man skammelig løst for jer.

Amalie. Hvordan det?

Fisseren. Fordi det kommer mig for, som jeg maatte søge forgiæves i alle jeres store Huse for at finde, hvad jeg har i min Hytte. Graa Haar og Ulykke gjør Faderen ærværdig. Sønnen — o en brav Karl, saa ærlig og retskaffen, saa kierlig og god — han har intet uden sit Hierte og sit gode Navn, (Saaer huen af.) og jeg beder, Madame, at de ikke vil antaste nogen af dem i min Nærvarrelse.

Amalie.

Amalie. Skal jeg domme efter den Maade, I roser dem paa, maae jer Giest være et fortræffeligt Menneske?

Fisseren. Det er han ogsaa. Dersom en ung riig Enke vilde giøre sin Lykke —

Fisseren. Sin Lykke?

Fisseren. Ja, sin Lykke. Jeg veed nok hvad jeg siger.

Amalie. Virkelig. I skal have Tak Faer! Men — (uffides.) Qvindelighed! hvor vanskeligt er det at sætte dig tilside? (undsæelig.) Seer han got ud?

Fisseren (smitende). Om han seer got ud? Hahaha! hvad gaaer det jer an, om han seer got ud? Han er pukkelrygget, Madam, skeler med begge Dinene. Men Gud seer paa Hiertet. — Der kommer han selv. Nu kan I see paa ham saa meget I lyst. Om han seer got ud! Hahaha! som om Hiertet sad i hans Udseende.

Amalie (seer nysgierig paa ham langtsaa). Guld! Kommen som jeg ønsker det.

Tiende Optrin.

Georg med Amalies Pung i Haanden, de Forrige.

Georg (til Fisseren). Rettskafne Gamle! min Fader slumrer og Kury vifter Gluerne af ham. — Kom! hielp mig at opsoge den haarde Skipper. See! her er Penge — Penge! nu kan jeg hielp! For Estertiden vil vi blot udgiøre en Familie, arbeide heele Ugen, og om Søndagen sætte os glade ved et Kruus tyndt Øl under Linderne.

Fiskeren. See, unge Herre! der skulde jeg nu glæde mig, men jeg glæder mig kun halv, fordi jeg ikke kunde hjælpe. Jeg har kun sanket tre Daler.

Georg. Gode Gamle! jeres Handling bliver dog hvad den er. Kom! kom!

Amalie (frøystom). Min Herre! Med Tilbedelse, et Ord.

Georg (forloven). Madam, jeg har nødvendige Forretninger —

Amalie. Deres Forretninger kiender jeg, og Dem ønsker jeg at kiende.

Georg. Madam, De tager Feil af Personen. Jeg er fremmed og først kommet hertil for nogle Timer siden —

Amalie. Jeg tager ikke Feil, jeg taler med Georg Vesterland.

Georg (studser). Saa hedder jeg; dog maae jeg billig undres over at høre dette ligegyldige Navn af et ubekiendt Fruentimmers Mund.

Amalie. Min Herre, det Navn er mig ikke ligegyldigt.

Georg (for sig selv). Besynderligt! Maaskee er hun et løst Fruentimmer, som tager mig for en riig Vestfarer. (Høit.) Madam, De seer her en skibbruden Mand for Dem, som ikke kan tiene Dem i nogen Ting.

Amalie. Saa kan jeg maaskee tiene Dem. Jeg undrer mig over at finde den Mistanke i saadant et Hierte: at blot Egennytte er Moder til enhver Handling.

Georg.

Georg. O Madam, naar man har været meget blandt Mennesker, saa forsvinde de søde Drømme om Broderkierlighed og Menneſke'ighed.

Amalie. Jeg vilde hade Dem for denne Grundsætning, naare i Deres Ulykke undskyldte den.

Georg (for sig selv). Hm! saaledes taler intet løst Fruentimmer.

Amalie. Tillad mig et Spørgsmaal, som kanskee vil synes Dem besynderligt, men jeg beer Dem ikke at bedømme mig efter Begyndelsen, men efter Enden af vor Samtale.

Georg. Spørg De kun, Madam.

Amalie. Er De gift?

Georg (raff). Nei, Gud skee Lov!

Amalie. Nei, Gud skee Lov! — Er De da en Fruentimmerhader?

Georg. O nei, men det vilde gjøre mig endt, om jeg havde indviklet en ulykkelig Skabning i min Glendighed. Dog, titgiv mig, at klage er ikke min Sag.

Amalie. Frisk Mod! en af jrres Digtere siger ligesaa sandt som skiont — Et Dieblik kan give alting et andet Udseende. — De staaer da ikke i nogen Forbindelse med noget qvindeligt Væsen, hverken her eller i Indien?

Georg. Jeg veed ikke, Madam —

Amalie. Hvorfor jeg spørger derom? De skal snart faae det at vide. Min Herre, jeg er Lady Amalie Bedford —

Georg. Mylady —

Amalie. Den samme, som købte Deres Papagie.

Georg.

Georg (meget forlegen). Saa har jeg Dem at takke —

Amalie. Endnu for slet intet, maaskee siden engang. — Jeg veed Deres Tildragelser, jeg veed og hvorfor De folgte Papagoien.

Georg (studeo; halv sagte). Skulde Xury have forraadt mig.

Amalie. Intet mindre. Deres Papagoie har forraadt Dem, og Xury forraadte allene Papagoien

Georg. Jeg veed ikke, Madam, hvorhen alt detre skal?

Amalie. Maaskee til en uventet men god Ende. — Deres sønlige Kierlighed har bevæget mit hele Hierte. Det Skridt, jeg er i Færd med at giøre, er besynderligt, meget besynderligt; men jeg er en frie Engellænderinde, og følger gierne mit Hiertes Tilboieligheder. Mit Navn veed De, det indbringer mig aarlig 3000 Pund. Lord Bedford, en Olding, som jeg blev tvungen til at give min Haand, lever ikke længere. At jeg ikke er noget hæsligt Fruentimmer siger mit Speil mig; at jeg er et got Fruentimmer beviser den Agtelse jeg bærer for Deres Dyd; thi kun den kan agte Dyden høit, hvis Hierte den boer i — Min Herre — det falder mig vanskeligt, at tale videre — Skulde De ikke forstaae mig?

Georg. Mylady — jeg nærer allene en Tanke — og den er for stor for denne Verden.

Amalie. De maae først fuldkommen lære at kiende mig. (Munter.) Tillad mig at giøre Dem Udkastet til mit Portrait. Jeg er 28 Aar gammel, er lidt egenkierlig, leer gierne, og seer no-

dig

dig andre græde. (Med et alvorlig.) Men jeg kan ogsaa græde, naar jeg seer gode Menneſker lide, og i Nødsfald kan jeg mere end græde. (Sgien munter.) Min Enkeſtand begyndte at forarsage mig Keedſommeligheſed, jeg beſluttede at giſte mig og overlade mit Valg mere til Forſtanden end til Hierte. Jeg ſaae mange Mandfolk, men Hierte og Fornuſt taug. Deres Broder var og blandt diſſe.

Fiſſeren. Ja, jtres Broder —

Amalie. Stille! intet mere om ham; det maae ſmerte Dem at høre hans Navn. — Nu troede jeg mig næſten fordømt til den evige Enkeſtand. Hvem ſkulde tænkt, at en Papagoie ſkulde tale, hvor Fornuſt og Hierte tie ſtille? ”Georg, beed for din Fader”, raabte Englen til mig, og diſſe uſædvanlige Ord af en Papagoies Mæd opvakte min hele qvindelige Nyſgierrighed. Jeg lod Deres Bury kalde tilbage, jeg ſpurgte ham ud — Nu veed De alting. Deres ſønliche Kiærlighed har opfyldt mig med Agteſe og Beundring, den har udlokket det Dnſke af mig, at jeg maatte af Skiæbne være udvalgt ſom Medſkab til at belønne Deres Dyd. — Vi kiende endnu for lidt til hinanden for at elſke hinanden, men nok for at agte hinanden, og ſaa, ſiger man, der er kun et lille Skridt tilbage. Og naar jeg nu havde beſluttet eſter et Aars Probetid at dele min Skiæbne med Deres. Svar, min Herre, ſvar frit og oprigtigt, ſom det anſtaaer en Mand af Deres Nation mod et engelliſt Fruentimmer. Kunde De da giøre dette Skridt ved min Haand?

Georg.

Georg. Mylady! — Deres Edelmødig-
hed — min Forundring — dersom det ingen
Drøm er —

Amalie. Sandhed! saa besynderlig dette
Optrin endog synes mig selv.

Georg. Naar De da ikke blot skiemter,
Mylady; naar De virkelig er en aaben Engellæn-
derinde; saa hør uden Misforstaaelse en Mand's
frimodige Erklæring. Jeg har aldrig elsket, men
et Hjerter, som aldrig har elsket, kan lettest mod-
tage Kiærlighed. De er smuk, Mylady! De har
Forstand og et ædelt Hjerter; jeg føler, at jeg kan
elske Dem. Men naar nu det søde Bånd for-
eener os, naar min Lykke blomstrer paa ny ved
Deres Barm, naar Deres Rigdom sætter mig i
Stand til at forsøde min gamle Fader sine sidste
Dage; vil da ingen Bebreidelse liste sig fra Dem
i et mørk Dieblik? vil aldrig den Tanke quæle
Dem, at De har opoffret alting til en Betler
uden Navn, Rang og Anseelse? Vil De altid
overlade til min egen frie Følelse, at erindre hvad
De har gjort for mig? O, Mylady! hvert mørk
Dieblik, hver Sky paa Deres Pande, vilde
fremkalde forfærdelsesfulde Tanker i min Siel.
Det Skridt, De nu vil gjøre, har fortrydt Dem.
Og — ak! ti Gange elendigere vilde jeg da
blive! tusende Gange elendigere, naar jeg virke-
lig elskede Dem. Prøv Dem. Adlyd ikke Deres
gode Hjertes første Bevægelse. Skue hen til
Fremtiden, og afgjør saa min Skiebne.

Amalie. Ja, De er mit Hjerter og min
Kiærlighed værdig. Gud give, De aldrig maae
for-

forandre dette Sindelag, saa er jeg efter et Aars
Soelob en meget lykkelig Kone.

Georg. Denne Termin —

Amalie. Er ikke for lang; vores Lykke
kommer an derpaa. Det jeg foretager mig, er
desuden usædvanligt nok — Hvad vilde De
tænke om mig, om jeg, uden at kiende Dem, end-
nu gik videre? — Siig mig engang det.

Georg. Jeg underkaster mig enhver Prøve,
endog denne Opsætrelse af min Lykke.

(Kasser hendes Haand.)

Fisseren. Og han vil og staae sin Prøve,
saa sandt jeg er en ærlig Mand. — Og hun vil
og staae sin Prøve, thi sligt har jeg i mine Leve-
dage aldrig hørt om nogen Kiig. Og fordi de
vist begge to vil staae Prøve, saa siger jeg — seer
De! med vaade Dine — Gud velsigne Brude-
parret!

Betty. Mine Dren har intet forslaaet,
men mine Dine desmere.

Georg. Gode Gamle! jeg skal aldrig glem-
me, at jeres Hytte stod mig aaben, da ethvert
Hierte var lukket for mig.

Amalie. Lev kun et Aar endnu, retskafne
Mand! og du skal spise med os paa vor Bryl-
lupsdag.

Fisseren. Alt for stor Ære, Madame!
Nei, det kommer ikke mig til. Jeg vil staae langt
borte og bede for jeres Lykke.

Georg. Jeg løber til min Fader. Saadant
et Budskab er mere vederqvægende end Sønnen.
Med denne Glæde vil jeg vaagne ham og bringe
ham i sin Datters Arme; som jeg — ved den

Ulmøgtige! agter at fortjene ved god Tænke og Handlemaade. — (Gaaer.)

Betty. Nu, det har længe anet mig, at hun saaledes vilde lade sig fange. Mylady! Deres fornemme Familie i London vil glæde sig, naar de faaer Notifikationskrivelse.

Amalie. Jeg frabeder mig slige Anmærkninger.

Betty. Det er just det jeg mener: Paa Anmærkninger vil det ikke mangle —

Amalie. Jeg lever for mig selv, og ikke for min Familie. — Hos den smukke Hr. Baron bliver det sildig Morgen i Dag! —

Fisken. Ja, det vilde jeg før sagt Dem. — Han er alt ude af Landet.

Amalie. Hvad!

Fisken. Ja, han er seilet sin Vej; jeg faae ham og hans Henrik paa Dækket. — I faaer vist god Vind, tænkte jeg; thi den, der skal hænges —

Elleve Optrin.

De Forrige, Richard, Georg og Kurn.

Georg. Her er hun, den ædle, besynderlige Kone

Richard (gaaer hen til hende). Mylady! — min Tak er sium — En Glædestaare — Jeg har ikke grædt saadan en i tyve Aar — Den være Løn for Deres Edelsmødighed.

Amalie. Kiere Gaer, Lønnen for det, jeg glør, er en retskaffen Mand's Haand; staaer han sin Prøve — Ni

Richard. Det vil han — eller en Faders varme Bøn trænger ikke frem for Guds Throne.

Amalie. Saa skal vort lykkelige Selskab aldrig skilles ad: Vor Fader, min Georg, ieg og den brave Olding. (Vegende paa Fiskeren.)

Kury. Og I vil glemme den stakkels Kury, der glæder sig saa meget — saa meget, at han maae græde som et Barn.

Georg. Kury! min Ven! under ingen anden Titel skal du boe hos mig.

Amalie. Og Papagoien forærer jeg dig ibien.

Kury. Mange Tak, mange Tak. Min gode Jafø, hvor vil han glæde sig. Hver Morgen vil jeg lære ham de Ord: Kury, beed for Georg og hans gode Kone.

Richard. Lær ham: "Saaledes lønner Gud sønlig Kierlighed."

